

EDITORIAL

Una Diada mirant al 27-S

Per quart any consecutiu, la celebració de la Diada a Moià ha tingut els ulls posats en les manifestacions multitudinàries de la població arreu de Catalunya i sobretot a Barcelona. I és que hi ha hagut més moianesencs a la ciutat comtal que no pas en els actes que s'han organitzat a cada poble de la comarca. La celebració d'aquest tipus de manifestacions massives, cíviques, familiars, en absència total d'incidents, no té precedents a Europa, diuen. Durant quatre anys milions de catalans han aconseguit fer una cadena de punta a punta del país, han emplenat el centre i la perifèria de Barcelona i no hi ha hagut ni un sol vidre trencat. Ens enorgulleix: la civilitat, la solidaritat i el caràcter pacífic són valors que ens identifiquen.

Aquest any, a la Meridiana, l'organització de la manifestació s'ha perfeccionat amb els colors i la introducció del moviment del punter, que han accentuat el seu caràcter audiovisual, el lluïment en la perspectiva aèria, les fotos panoràmiques que emeten al món la imatge de persistència d'un poble alegre i reivindicatiu. No, no tothom les tenia totes, dies abans, que s'aconseguís, tant per la magnitud del lloc escollit, com per la coincidència amb l'inici de la campanya electoral, com pel possible —i lògic— cansament d'una societat que hi ha projectat molta energia i il·lusió els darrers anys. Cal, doncs, felicitar els integrants de l'Assemblea Nacional Catalana. Al Moianès i a Moià els hem vist, incansables, muntant paradetes per animar, per convèncer la gent i organitzar els autocars.

En l'ofrena floral de Moià, l'Assemblea va ser molt aplaudida. Com ho va ser l'ofrena del flamant Consell Comarcal del Moianès, ja constituït. L'ofrena va comptar amb la presidència de Joan Tardà, diputat per ERC al Congrés de Madrid, que volgué deixar clar que la Diada és de tots: tant dels qui creuen en la independència com dels qui proposen el federalisme o l'autonomia com a opcions de futur. Amb un discurs integrador i de caràcter social, va anunciar que ens trobem en un *estat d'escac*, el d'unes generacions joves amb unes condicions de vida pitjors que la dels seus pares, una situació que cal reconduir amb urgència perquè, en cas de no fer-ho, l'escac i mat com a poble és a la cantonada. Dionís Guiteras va reforçar el discurs social fent esment d'una Europa que acull igual de malament els desplaçats sirians com els francesos van acollir els exiliats catalans en acabar la guerra civil l'any 1939.

S'ha volgut fer coincidir la Diada amb les eleccions del 27-S. L'èxit de la Meridiana reforçarà els convençuts de la candidatura que obtindrà més vots, la coalició de «Junts pel Sí». A partir del 28-S en sortiran escollits 135 diputats. Caldrà formar govern. S'hauran de nomenar consellers, directors generals i aprovar pressupostos. Caldrà convèncer Madrid que s'ha acabat l'*statu quo* existent. Caldrà determinar on està disposat a arribar el nou govern i la societat catalana. La civilitat i el caràcter pacífic són valors que ens identifiquen. Estem a les portes d'una tardor ben intensa.

ÍNDEX

Editorial	3
Vida municipal	5
Via Lliure: el 2015, a l'avinguda Meridiana! <i>R. Portet</i>	5
ANC Moià-l'Estany: crònica d'un any de feina. <i>M. Capdevila</i>	7
Junts pel Sí es presenta a Moià. <i>X. Rius</i>	9
La celebració de la Diada a Moià. <i>J. Font i J. Clarà</i>	10
La depuradora de Moià fa aigües. <i>J. Font</i>	12
Actes i esdeveniments	14
Festa major entre calorasses i xàfecs.	
<i>E. Permanyer i E. Roca</i>	14
Festa a Sant Jaume de la Coma. <i>J. Roca</i>	22
Perfils	24
Entrevista a Ramon Marsinyac i Mercè Homs.	
<i>E. Roca i C. Homs</i>	24
Paraules d'agraïment. <i>R. Marsinyac i M. Homs</i>	28
Carta als moianesos i moianeses. <i>M. Sarri</i>	28
Sopa de lletres	29
Les entitats informen	30
Biblioteca de Moià	30
Ràdio Moià. Temporada 2015-16. <i>R. Martínez</i>	32
Conveni d'excavacions de Toll-Toixoneres. <i>Museu de Moià</i>	33
Moianès	34
Consorci del Moianès	34
Notes terçolenques. <i>R. Puig</i>	35
Concert Festival de Cantonigròs a Oló. <i>J. Canamasas</i>	37
L'Stagnum de l'Estany. <i>D. Prat</i>	38
Miscel·lània	40
Previsió de «las cabañuelas» 2015-2016. <i>J.M. Picañol</i>	40
Un moianès destacable. <i>A. Cantó</i>	40
Publicacions	41
Breus	44
Moviment demogràfic	44
Necrològiques	45
Dades meteorològiques	50

Diada (fot. C.I.C. - Moià)

VIDA MUNICIPAL

Via Lliure: el 2015, a l'avinguda Meridiana!

Roser Portet

Un altre any! S'ha tornat a fer! Milers de catalans, amb alegria, bona disposició, civisme i paciència, celebraven la festa reivindicant el dret a decidir formar un estat nou. Un altre any l'organització ha estat impecable, motivada... Un altre repte assolit: amb al voltant de 2.500 voluntaris com a mitjà imprescindible, que vetllaven perquè tota l'organització rutllés i per donar les informacions que calguessin a cada tram. A més, l'acte quedava cobert mediàticament per uns dos-cents periodistes estrangers: els ulls del món miraven el que passava.

Un punter groc gegant, portat per cinquanta atletes voluntaris, va sortir a les 17.14 h i va anar passant per deu eixos que marcaven els somnis i esperances per al futur, des de l'inici de la Meridiana fins al Parlament de Catalunya, al Parc de la Ciutadella de Barcelona, lloc on es va situar l'escenari principal. Els deu eixos estaven dividits en un total de 135 trams. Eren necessàries 500.000 persones per a omplir l'avinguda Meridiana, un total de 5,2 km. A les tres de la tarda es tallava el trànsit i es recomanava que tothom estigués al seu lloc a les quatre.

La punta de fletxa gegant anava passant pels deu eixos a través d'un passadís central que s'anava tancant a mesura que havia passat. Els deu eixos eren: democràcia (color groc), equilibri territorial (blau fosc), solidaritat (vermell), Catalunya al món (blau cel), diversitat (verd clar), sostenibilitat (verd fosc), igualtat (lila), justícia social (gris), innovació (rosa), cultura i educació (taronja). En el recorregut es trobaven diferents escenaris on van tenir lloc concerts de caire multicultural, d'integració i de moviments socials; s'improvissaven castells i hi ballaven els gegants de diverses poblacions.

Via Lliure a la Meridiana (fot. R. Portet)

LA TOSCA Can Carner. Joies, 11-13 - 08180 Moià · latosca@latosca.cat · www.latosca.cat

Consell de Redacció: Mercè Bigorra, Jaume Clarà, Josep Font, Albert Lozano, Elvira Permanyer, Roser Portet, Elisa Roca, Josep Ruai, Elvira Vilardell
Administració: Eduard Gómez

Impressió: Winihard Gràfics, Moià

Disseny de la revista: Soldevila. Disseny i Comunicació

DL B-4501-1983 — ISSN 2014-5160, 2014-5179 (versió digital) — 8 números l'any. Preu de l'exemplar: 4'5 euros

LA TOSCA és membre de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal

Edita: ASSOCIACIÓ CULTURAL
MODILIANUM

Amb el suport de

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

En arribar el punter a l'escenari principal van començar els parlaments. El primer va ser de Gabriel Rufián, de Súmate, que va parlar en castellà; en segon lloc va intervenir Quim Torra, president d'Òmnium Cultural; a continuació va ser Liz Castro, escriptora nord-americana i coordinadora internacional de l'Assemblea Nacional Catalana, que va pronunciar el seu missatge en anglès; en darrer lloc va parlar Jordi Sànchez, president de l'ANC. Per a tancar l'acte, a les set de la tarda, es va formar un mosaic gegant amb tots els colors dels eixos i amb tots els participants ballant una rumba catalana, per a finalitzar amb el cant dels Segadors.

El Moianès també hi va tenir una nodrida representació, amb un total d'uns 1.200 moianesencs, repartits entre setze autocars i altres vehicles particulars (estimació facilitada per l'ANC de Moià-l'Estany). Els autocars van començar a carregar a dos quarts de dues del migdia i van sortir a les 13.55 h; els de Moià, corrent després dels parlaments i l'ofrena floral a Rafel Casanova a la nostra vila, van fer camí cap a Barcelona per arribar a l'hora al seu tram, el número 34, reservat per a la comarca del Moianès, un dels trams dedicats a la solidaritat, amb les seves sa-

marretes blanques i els punters vermells preparats.

Des de l'ANC de Moià-l'Estany, Ricard Gros ens ha passat un parell d'anècdotes que afegim a la crònica:

- «Quan ja s'havia acabat la concentració, sortim de la Meridiana i en un carrer de darrere, a una dona que reposava li sentim a dir, amb un accent molt andalús: *Mi hija no ha podío vení, pero nos va a salí caro a su padre y a mí, porque le tenemos que pagar el billete para vení a votá el día 27, que finalmente no podía votá por correo...*»

- «Un noi comentava: *Una persona que no coneixíem de res ens ha donat un pal amb una senyera petita, que l'ha agafat el nen petit. És curiós, perquè de senyeres no n'hi ha gaires, majoritàriament és l'estelada que portem tots, i comentava: Segur que és un missatge que ens vol dir que estem a un pas de poder canviar totes les estelades per les senyeres, cosa que voldria dir que ja hem aconseguit la llibertat.*»

La tornada dels autocars es va marcar a les vuit del vespre. Va ser lenta i complicada, però el cansament i l'alegria per parts iguals es compartien entre tots els participants.

ANC Moià-l'Estany: crònica d'un any de feina

Marc Capdevila i Riu, coordinador

Aquest ha estat un any ple d'emoció, tant per als membres de l'ANC Moià-l'Estany com per a la resta d'habitants del Moianès i Catalunya. L'anomenat «procés» ha entrat en una fase decisiva i les diferents maneres d'encarar els reptes i les divergències davant els obstacles d'un govern espanyol que ha actuat de manera molt poc democràtica en menystenir la demanda d'un 80% del poble català han originat una sèrie de tensions entre els diferents ens implicats en la lluita per la plena sobirania del poble català.

Fa un any acabàvem de fer història, una vegada més, amb la gran manifestació de la Diada formant una V baixa immensa a Barcelona. Pocs dies després, mentre una important gernació de voluntaris participàvem en la *Gigaenquesta*, sorgien les primeres diferències públiques sobre el 9-N, que passà de consulta a procés participatiu.

L'èxit de participació va ser tan extraordinari, que ningú no el preveia; ni en el si de l'ANC ni a fora. Ningú? Bé, el Pere Antúnez sí que ens ho repetia dies abans,

amb el seu èmfasi habitual. Va ser un dia emocionant per a tots els qui en formàrem part, tant els qui hi col·laboràrem com a voluntaris o recollint signatures com per als votants, alguns d'ells amb visibles símptomes d'emoció.

Els dies següents tornaren les divergències sobre com superar el veto estatal a exercir el dret a l'autodeterminació, dret inherent a tots els pobles. S'arribà a un primer acord per a un avançament electoral al 27 de setembre, amb llistes separades però amb un full de ruta comú. Semblava que teníem, per fi, l'oportunitat en la qual podríem obtenir el preuat mandat democràtic que no vam obtenir amb el 9-N. Un acord que va tenir el vist-i-plau actiu o passiu de la resta d'actors d'aquest procés.

Però els catalans som especials. No sols ens hem acostumat a inscriure'ns per a anar a manifestacions, sinó que també hi fem alguna *performance*, com per reivindicar que som hereus tant de Gaudí, com de Dalí i La Fura dels Baus.

Seguint aquest esperit, el destí encara ens reservava uns mesos d'incertesa que

Participants moianesencs en la Via Lliure (fot. Pere Alsina)

Assistents a la Via Lliure (fot. Roser Porter)

Parada a la plaça Major de Moià
(fot. ANC Moià-l'Estany)

culminaren en l'enèssima cimera al Palau de la Generalitat entre els partits i les entitats sobiranistes, de la qual sorgí el nou acord, amb el qual es concorrerà a les eleccions del 27-S.

I aquí estem, a punt de votar en unes eleccions de caire plebiscitari, sobre el futur del nostre país, mentre acabem els últims preparatius de la Diada, que marcarà l'inici de la campanya electoral.

La principal novetat d'aquest estiu ha estat la coordinació amb la resta de pobles del Moianès. Hem fet reunions conjuntes, hem compartit informació dels diversos esdeveniments, ens hem ajudat amb els preparatius de la Diada i hem compartit les incerteses i improvisacions d'última hora. Com haureu pogut comprovar, aquest any hem tingut tram propi del

Moianès a la Via Lliure de la Meridiana, el tram 34. Hi hem aportat voluntaris, ens hem fet càrrec del cost de sonorització del nostre tram i, sobretot, ens hem encarregat de fer-ne difusió en els nostres municipis.

La secció de Moià-l'Estany hem omplert set autobusos (un més que l'any passat) i hem venut quasi 700 pacs de samarretes oficials de la Diada. En el conjunt del Moianès, hem omplert setze autobusos, i més de mil samarretes venudes.

Durant l'estiu, s'han fet actes a tots els pobles del Moianès amb secció local de l'ANC: Calders, Castellterçol-Granera, Collsuspina, Moià-l'Estany i Oló. A Calders vam fer una xerrada amb Patrícia Gabancho; a Oló, una concentració de motards per la independència i un sopar popular, i a Castellterçol, un assaig de la Via Lliure, amb la presència de Jordi Sánchez, president de l'ANC, i Toni Comín, en aquells moments ex-diputat del PSC al Parlament de Catalunya.

A Moià, vam fer un acte molt important per a nosaltres. Conjuntament amb la Taula d'Entitats del Tercer Sector i la col·laboració de l'Ajuntament, vam organitzar un acte basat en un dels eixos del nou país que volem construir, l'eix que representarem a la Meridiana, la Solidaritat.

Amb el títol *Compartir per construir* vàrem fer un intercanvi ciutadà: recollírem articles de primera necessitat al nostre poble, relacionats amb l'educació, el lleure i la salut; i per cada aportació rebuda, entregàrem a canvi una estelada. La resposta moianesa va ser molt important, vam tenir molta participació.

Finalment, després de buscar combinacions i dates possibles, hem tancat un acte que té una importància cabdal per a nosaltres: una xerrada sobre les pensions i la resta de contribucions i prestacions de la Seguretat Social, a càrrec d'un veí de Moià, en Joan Ramon Ruiz, advocat i expert en Seguretat Social.

Junts pel Sí es presenta a Moià

Xavier Rius

Mai fins ara en una campanya electoral catalana no havien vingut a Moià els caps de cartell o els principals líders de cap partit. Però, el 29 d'agost, el president d'Esquerra, Oriol Junqueras, i la vice-presidenta de la Generalitat, portaveu i consellera, Neus Munté, van ser-hi a presentar la candidatura de Junts pel Sí.

L'alcalde, Dionís Guiteras, va dir que Munté i Junqueras eren a Moià gràcies a ser ja capital de comarca. I fent una analogia entre el procés d'esdevenir comarca i el que viu Catalunya, va destacar la importància de treballar plegats: «La unitat va ser determinant per a aconseguir el reconeixement del Moianès, i ara cal la unitat per a aconseguir la independència.»

A la plaça Major, davant prop de sis-centes persones, Neus Munté, potser pel seu càrrec de consellera de Benestar Social, va incidir en la necessitat d'assolir un estat propi «per a disposar d'un instrument capaç de garantir el benestar de les persones, un país incliusiu i amb futur, al marge de l'estat actual, que té urticària a la democràcia», i va recalcar que «les

pensions en una Catalunya independent estan garantides».

Molt més llarga va ser la intervenció d'Oriol Junqueras, que, amb el seu habitual to didàctic, després de recordar que el conseller en cap de 1714, Rafel Casanova, era fill de Moià, es va referir al militar Antonio Villarroya, que dirigia la defensa de Barcelona tot i ser castellà. I partint d'aquest fet explicà que la Catalunya independent que vol aconseguir Junts pel Sí és una Catalunya per a tothom, «també per als nascuts a fora o els seus fills, majoritaris a Sant Vicenç dels Horts, d'on sóc alcalde, donat que el projecte independentista ho és per a fer un país millor per a tothom, indistintament del seu origen».

Junqueras es va mostrar segur de la victòria de l'independentisme el 27-S, però llavors la feina de veritat «serà guanyar la independència, fer la República Catalana». I en aquest sentit afirmà que ara «som protagonistes de l'aventura més gran del món, l'aventura més important que pot tenir una persona i un poble: aconseguir la independència».

Oriol Junqueras adreçant-se a la nombrosa assistència (fot. X. Rius)

La celebració de la Diada a Moià

Josep Font i Jaume Clarà

Amb un ull posat posat a Barcelona i l'altre al cel —hi havia previsió de possibles pluges—, la Diada a Moià va començar a les vuit del matí amb la marxa al Grony per a la substitució de l'estelada. Enguany, a més, una colla d'atletes de Mollerussa feien la cursa de relleus sense parar dels *Senders del 1714* i van ser rebuts a la casa natal de Rafel Casanova.

L'ofrena al monument del *Rafelet* va ser presidida per Joan Tardà, diputat d'ERC a Madrid. L'acte, conduït per un membre de l'ANC Moià-l'Estany, va comptar amb les tradicionals ofrenes d'entitats, partits polítics i ajuntaments del Moianès. Les ofrenes de l'Assemblea Nacional Catalana i la del flamant Consell Comarcal del Moianès van ser especialment aplaudides per un públic no molt nombrós, com ha estat comú els darrers anys, en què els preparatius del trasllat a Barcelona dificulten la presència a l'ofrena.

Joan Tardà, en el seu parlament, va recordar que la Diada és la festa nacional de tots, tant dels qui creuen en la independència, com en el federalisme o l'autonomisme. A més d'inclusiu, el seu discurs va tenir un caràcter molt social, descrivint la situació que vivim com un *estat d'escac*, que podria ser d'escac i mat si no sabem capgirar una situació en què, per primera vegada en la història de Catalunya, les generacions joves tenen unes condicions de vida pitjors que la dels seus pares. Dionís Guiteras va accentuar aquest caràcter social recordant que els refugiats catalans que van fugir per la guerra civil van ser mal acollits a França, igual com ara Europa està acollint els refugiats de Síria. Va emplaçar la població a participar en la concentració de solidaritat convocada els dimecres davant l'ajuntament. Joves de

Joventuts Musicals van interpretar *El cant dels ocells* i *Els Segadors*.

Festa Barroca remullada

L'amenaça de pluja es va concretar el diumenge dia 13 a primera hora de la tarda amb un bon xàfec, que, juntament amb un altre ruixat posterior, van motivar la suspensió de les activitats de la tarda de la Festa Barroca, que enguany celebrava la catorzena edició. Al migdia, els assistents a la festa havien pogut contemplar les evolucions dels mateixos sis grups de recreació històrica (Miquelets de Catalunya, Miquelets de Girona, Associació Regiments de Barcelona, Associació Defensors de Girona, Miquelets de Badalona i l'Associació Moià 1714) que ja havien participat per primera vegada en l'edició de l'any passat —la del Tricentenari—, si bé amb alguns destacaments menys nombrosos que aleshores.

La Festa Barroca, per tal d'hostatjar el campament d'aquestes tropes, ja l'any passat va traslladar l'escenari del centre de la vila —a redós de l'església i el campanar, la part més barroca del nostre poble— cap al parc municipal, que ofereix un espai més ampli. De tota manera, tal com comentava a LA TOSCA el dia anterior a la celebració festiva Ramon Tarter, de l'Associació Moià 1714, la Festa Barroca de Moià, després d'haver-se consolidat, cal que sigui replantejada per aconseguir una major implicació, tant de la gent com del mateix ajuntament.

Una trobada de puntaires, amb unes dues-centes cinquanta assistents, complementà el clima festiu del parc moianès. El dissabte al vespre, el grup de teatre de Collsuspina havia ofert a la sala de l'Espai *El malalt imaginari*, de Molière.

Joan Tardà, amb alcaldes i regidors del Moianès assistents a l'ofrena (fot. J. Font)

Membres dels grups de recreació històrica, en la Festa Barroca (fot. Xavier Rius)

La depuradora de Moià fa aigües

Josep Font

El col·lectiu moianès *La Cosa Nostra* va organitzar aquest estiu diferents actuacions per sensibilitzar la població respecte a la brutícia de la riera de la Tosca, tal com va informar aquesta revista. De resultes de la iniciativa, *Regió7* obria l'edició del diumenge 23 d'agost amb el titular «La depuradora de Moià no dona l'abast pel creixement del poble i embruta la riera» i afegia que l'ajuntament ja se n'havia queixat a la Generalitat. S'exposa, en aquest article, la trajectòria d'una problemàtica que ve de lluny i que ha estat a bastament denunciada.

L'Estació Depuradora d'Agües Residuals (EDAR) es va posar en marxa a tocar de Castellnou l'any 1999. La seva dotació era competència de l'Agència Catalana de l'Aigua de la Generalitat (ACA), que va licitar l'obra a Isolux Wat, una empresa amb experiència en la construcció d'aquesta mena d'infraestructures, amb l'obligació de lliurar l'obra en perfecte funcionament. L'aigua residual de Moià es neteja mitjançant un tractament mecànic (separació de fangs i partícules) i un de biològic. A la web de la Societat Municipal d'Agües de Moià es descriu amb claredat el funcionament de la depuradora i en què consisteix el tractament biològic. S'hi afirma que «amb aquest tractament és molt difícil, si no impossible, degradar contaminants químics i elements que no siguin biodegradables. D'aquí es deriva la necessitat de fer un ús correcte dels abocaments a la xarxa de clavegueram, que estan regulats mitjançant ordenança, i evitar l'abocament d'olis, dissolvents, pintures, carburants...».

Gemma Alibés va treballar a l'EDAR el primer any i mig, en la fase en què l'empresa constructora ajustava tota la instal·lació i es feia càrrec de la gestió.

A l'inici tot funcionava perfectament, recorda, però els problemes van començar amb la incorporació de les aigües residuals de la zona industrial. «La depuradora de Moià va ser concebuda per a tractar aigua domèstica, mai industrial, cosa que provocava el mal funcionament de la depuradora.»

Els primers anys, l'abocament indegut de residus industrials va comportar un seguit d'inspeccions i sancions per part de l'ACA. L'any 2001 va imposar multes per un import total d'uns 2.000.000 de pessetes a diverses empreses de la zona industrial. La competència en la inspecció, però, es va traspasar posteriorment a l'Ajuntament de Moià i, en concret, a la Societat Municipal d'Agües, que és qui gestiona la depuradora.

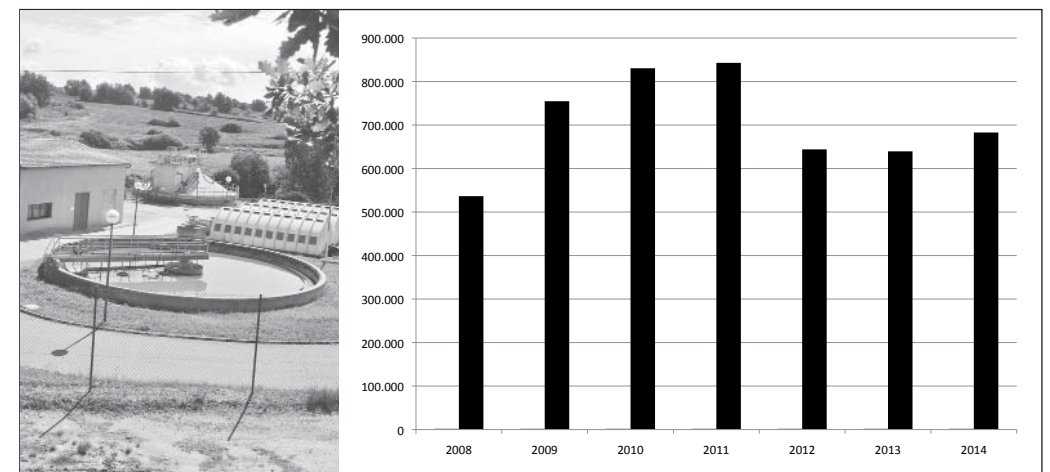
Fins a quin punt l'EDAR de Moià depura bé l'aigua? Una auditoria ambiental encarregada per la Generalitat mostrava, amb dades del 2005 al 2007, que la depuradora estava saturada. Fa gairebé deu anys, aquell informe ja advertia que «tots els paràmetres de l'aigua de Moià, una vegada depurada, depassen els valors màxims de la Directiva europea 91/271/CEE». Aquests paràmetres expressen els mil·ligrams per litre de diversos conjunts de substàncies a l'aigua abans i després de depurar. Evitant tecnicismes, per al conjunt de depuradores de Catalunya la mitjana de reducció de tots aquests paràmetres era en el 2013 d'un 94%, mentre que l'eficiència de la de Moià és d'un 76%. És un fet que la població de Moià ha passat de 4.089 habitants en el 2001 a 5.793 en el 2012. Però no és l'increment de població el que va saturar l'EDAR de seguida. De fet, tal com es mostra en el gràfic, el volum d'aigua tractada per l'EDAR no està pas en màxims històrics.

El Fanal ha estat denunciant durant anys el mal funcionament de la depuradora. De fet, l'ACA va respondre, fa un any, a uns escrits anteriors en què El Fanal denunciava episodis de contaminació i escuma a la riera de Castellnou. La resposta de l'ACA (de 09.07.2014) és ben significativa. Diu: «la majoria de problemes denunciats estan relacionats amb connexions industrials al sistema de sanejament que dificulten el normal funcionament d'aquesta estació de depuració». És a dir, no sols la depuradora de Moià no té capacitat de reduir els nutrients de les aigües industrials. És que la incorporació d'aquestes aigües complica la depuració biològica de l'aigua domèstica. En el mateix document es manifesta que la solució passa per una nova estació depuradora amb reducció de nutrients. Jaume Valldeoriola, gerent de la Societat Municipal d'Agües, comenta que alguna de les indústries de Moià significa «una càrrega a l'aigua equivalent a 2.000 habitants».

L'ajuntament és conscient de les deficiències de l'EDAR. El regidor Albert Clusella comenta que «la depuradora actual no té prou capacitat; hi ha un projecte redactat per l'ACA que preveu substituir-la, per fases, per una de més gran en

el mateix emplaçament. La inversió no té data prevista, a causa de la situació econòmica. El pla d'ajust de l'ACA permetrà de plantejar noves inversions de cara a l'any 2017. Falta que la nostra depuradora sigui llavors prou prioritària. Un cop es plantegi iniciar la inversió, serà important reestudiar el projecte per si han canviat les dades d'inici i si mantenir l'emplaçament de la depuradora continua essent la millor opció».

També li demanem si es fan inspeccions a les indústries, i respon que «s'estan fent analítiques a les empreses, des de fa uns dos anys, i els resultats han estat correctes fins ara, sense massa incidències». L'ACA, en la resposta al Fanal, parla que l'ajuntament hauria de portar a terme la «Intervenció Administrativa d'Abocaments», inclonent-hi la revisió de les autoritzacions d'abocaments. Aquesta intervenció es porta a terme?, li demanem. I el regidor afirma que «aquest any s'ha contractat externament una empresa per a fer el seguiment dels resultats de les analítiques i refer l'ordenança d'abocaments. Un dels objectius és impulsar la revisió de totes les autoritzacions d'abocament, cosa que caldrà veure si és possible en tots els casos per qüestions de dret jurídic».

Volum d'aigua tractada a l'EDAR de Moià (en m³). Font: Societat d'Agües de Moià

ACTES I ESDEVENIMENTS

Festa major entre calorasses i xàfecs

Elvira Permanyer i Elisa Roca amb la col·laboració de Josep Font

XXXIII Trobada de Gegants a Moià

Els gegants de Moià van fer d'amfitrions en una nova trobada gegantera, la trenta-tresena, el 25 de juliol. Les dues parelles de Moià (Ferran i Isabel i el Toll i la Toixonera) més els gegants dels centres escolars (Escola Pia i Escola Josep Oriols i Roca) acollien les colles de Callús, la Garriga, el Poble Nou de Manresa, Sant Joan de Vilatorrada, Santa Perpètua de Mogoda i Tàrraga, i es van concentrar a la plaça Major per, a les set de la tarda, començar la cercavila. Aproximadament a les vuit van arribar a la plaça del CAP, on les colles que tenen ball propi van fer-ne una exhibició dins la IV Mostra de Balls. Tot plegat va acabar amb un petit parlament de l'alcalde, Dionís Guiteras, donant les gràcies als participants i al públic assistent, i amb la rifa d'una ufanosa panera. La festa va concloure amb un sopar de totes les colles presents a la trobada, a la sala polivalent de Les Faixes. Com cada festa major, els Geganters organitzaren la cantada d'havaneres, enguany amb el grup Els Rems.

1a Trobada de Lindy Hop a Moià

Com a preàmbul dels dies de festa que s'acostaven, Carla Alabert, Moi Jordana, Oriol Picas i Elena Cabello, organitzadors de la 1a Trobada de Lindy Hop a Moià, van aconseguir que la plaça del Colom esdevingués petita el dissabte 1 d'agost al vespre per acollir tota la gentada que es va aplegar per veure i seguir el ritme de la música, barreja de swing i jazz que en els anys vint-trenta del segle passat era de moda a Nova York o Chicago, i que sonava en directe amb el grup barceloní Story Ville Jazz Band, amb la fantàstica veu de Daniela de Zabaleta.

Al mateix temps, parelles vingudes d'arreu del territori català, moltes d'elles adscrites a associacions i escoles de lindy hop, ballaven diverses coreografies amb habilitat i traça. I tots aquells que tenien ganes d'iniciar-se en aquest ball van tenir la possibilitat d'aprendre els passos bàsics en la classe que es va impartir durant un dels descansos que es van fer. No s'ha d'obviar que el conveni que tenia l'Asso-

ciació de Lindy Hop amb el Bar Condal, El Petit Celler, la Pizzeria El Blat i Cal Tià, que servien plats del Moianès, també van ser clau en l'èxit de convocatòria, ja que totes les taules d'aquests locals eren plenes a vessar.

La caminada popular més veterana de Catalunya

Gairebé 650 persones van participar en la 35a edició de la Caminada Popular de Moià, el diumenge 2 d'agost. Com que el dia anterior havia plogut, els camins eren nets de la pols acumulada en un juliol molt calorós i sec. El recorregut passava per corriols poc coneguts, que van portar els caminaires fins a Casa les Vinyes i a baixar per l'Escala de Gats.

El president del GEMI, Jordi Soler, comentava que la caminada de Moià va començar l'any següent de la de Sagàs, pionera a Catalunya del concepte «caminada popular». La caminada de Moià va celebrar la primera edició l'any 1981, amb Sebastià Ubasart d'alcalde, que va aparèixer dibuixat en el cartell de la segona edició. Desapareguda la caminada de Sagàs, la de Moià és la més antiga de les moltíssimes que tenen lloc a Catalunya actualment.

Sardanes a l'estiu i XVI Aplec de la Sardana Vila de Moià

Arribat l'estiu, hom espera les tardes de diumenge per acostar-se al parc municipal sota els plataners i al costat de l'estanyol per fer ballades de sardanes. Des de fa un parell d'estius, només tenim la possibilitat de ballar i escoltar-ne en comptats diumenges. Aquest any les audicions foren el 26 de juliol i el 9 i 23 d'agost, totes tres amb els Lluïsos de Taradell. L'aplec es va dur a terme el diumenge 2 d'agost, a partir de dos quarts de cinc de la tarda i fins a entrada de fosc, a l'esplanada dels plataners del parc, amb les cobles Lluïsos de Taradell, Sant Jordi - Ciutat de Barcelona i Ciutat de Cornellà, que tocaren una vintena de sardanes de set tirades, entre elles l'estrena de la sardana del pare Mateu Trenchs «Moià, recer de pau». Enguany, però, va tenir un marcat caire d'homenatge a les dues persones que han fet i fan possible que les sardanes a Moià siguin una entitat viva i amb futur: Ramon Marsinyac i Mercè Homs. L'emoció i les llàgrimes van esclatar quan un nombrós grup d'ex-balladors i balladors de colles sardanistes, familiars, antics i actuals alumnes de cursets i persones properes al matrimoni, abillats amb

Trobada de Lindy Hop a la plaça del Colom (fot. E. Roca)

Caminada del Moianès, en el punt d'avituallament (fot. J. Font)

camisa o cosset blanc, exhibint un adhesiu amb una fotografia de la parella al costat dels banderins de les primeres tres colles sorgides l'any 1975 («Llaç d'Amistat», «Esperit Moianès» i «Caliu Sardanístic»), van anar arribant emparellats davant la cobla. Va ser llavors que tots, fent rotllana, van ballar la sardana composta també pel pare Mateu titulada «El Ramon i la Mercè» i dedicada especialment a la parella. Abans de reprendre l'aplec, en Sebastià Renom —molt vinculat també al món sardanístic— va aprofitar-ho per a fer una fotografia de grup. Una estona després, impresa i emmarcada, va ser regalada als homenatjats, que, molt satisfets d'aquesta tarda tan excepcional, van repartir agraïments sense parar.

Pregó de Festa Major, una primícia

Després de tres anys de pregons sobre Moià i la seva gent, aquest any la sorpresa va saltar en tenir com a protagonista el monument a sant Sebastià, patró de la vila. Per primera vegada a Moià es projectava un *mapping* artístic creat per Sito Ruiz i Eudald van der Pla amb el suport de l'ajuntament. Aquesta expressió artística s'utilitza des de fa poc en esdeveniments esportius o artístics de tota

mena, utilitzant la tècnica del 3D i la de les noves tecnologies, tot creant i manipulant imatges i complementant-les amb música i sons. Tot plegat ens va fer veure un altre monument, agafant formes diverses, transgredint la tradicional imatge de sempre i embolcallant-lo amb flames, cercles, ratlles i dibuixos geomètrics amb sons diversos segons les imatges. Tancà la projecció la ballada dels garrofins mentre el sant es vestia també de garrofi. Divisió d'opinions en acabar la que, al cap i a la fi, va ser una primícia moianesa.

VI edició de la Cabra d'Or

La 6a edició de la Cabra d'Or va ser, com era d'esperar, un gran èxit tant de públic com de diversió. El dilluns 10 d'agost a les set de la tarda es donava el tret de sortida a la festa amb la representació teatral —amb una presència més nombrosa d'infants a l'escenari que no pas en anys anteriors—, en què el senyor de Planella (Ramon Tarter) decideix quedar-se amb Dolça (Maria Balaguer), la promesa del jove Bernat (Nil Oliveras), fins que aquest no aconsegueixi trobar la cabra d'or amagada al castell de Clarà. El noi, acompanyat de tots els vilatans que van voler, es desplaçaren al castell a passar-hi la

nit per cercar el tresor a través de jocs i activitats. La rondalla va seguir l'endemà, quan, un cop trobada la cabra i en comitiva, es van dirigir a l'ajuntament, dansant i ballant al so de la música de la Banda Àuria i amb les simpàtiques coreografies de la colla de cabretes, incorporades a la festa l'any 2013. A la casa de la vila van ser rebuts amb banderoles i aplaudiments entusiastes i la cabra daurada va quedar custodiada allà fins a la tarda. A partir de les set del vespre del dimarts 11 va començar una cercavila de celebració pels carrers del poble i un cop arribats davant l'església parroquial es va representar el desenllaç de la història: com que el senyor de Planella va incomplir la seva paraula, tant el jove Bernat com els convilatans decideixen apedregar-lo al call de la Cansalada (en la festa, al carrer de Rafel Casanova, sota el campanar). És llavors quan comença un dels moments més divertits, perquè s'esdevé una lluita descomunal, i a vegades no del tot inofensiva, amb pedres de paper de diari que s'havien preparat en un taller al matí. A la plaça, mentrestant, ja hi havia disposades les taules que van acollir els aproximadament quatre-cents comensals del sopar de nocces d'en Bernat i la Dolça i on, com

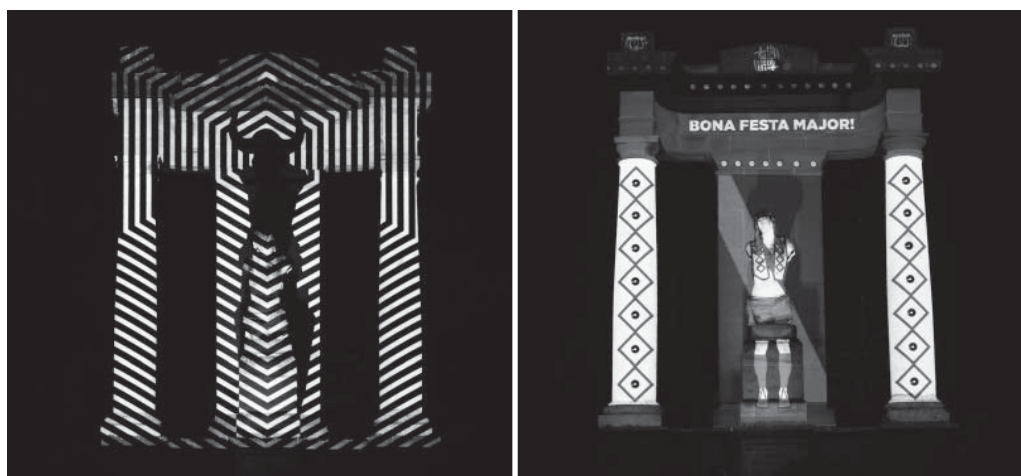
cada any, s'hi van oferir plats amb productes del Moianès, en aquesta ocasió pels restaurants Moianès i Les Voltes de Sant Sebastià, i les postres de Cal Bou i Cal Plàcid. Les rifes de paneres, els balls posteriors al sopar amb la Banda Àuria i el Dj Cabrit van ser un colofó ideal per a acabar la festa.

Correaigua i xeringada de colors

La pluja va respectar, el dijous 13, una activitat molt divertida per a grans i petits que consistí a quedar xops com ànecs amb els raigs d'aigua que brollaven de les mànegues controlades pels membres de l'ADF Els Cingles, col·laboradors de cada any, tot saltant i ballant al ritme de les gralles. El recorregut s'inicià a la plaça Major, va enfilat pel carrer del Forn per a més tard baixar pel carrer de la Cendra, trencar pel de la Tosca i finalitzar a la plaça del CAP, on hi havia ubicats gibrells amb aigua tintada de colors i un arsenal de pistoles d'aigua que van servir per a acabar acolorint les samarretes blanques que portaven la majoria dels participants.

Milla urbana

El dijous 14, a partir de dos quarts de 6 de la tarda i en un ambient divertit i fa-

Dos moments del mapping del pregó, en el monument de Sant Sebastià (fot. Eudald Pla)

Cabra d'Or, arribant per la plaça de Sant Pere (fot. C.I.C. - Moià)

miliar, es va anar donant la sortida a les diferents categories que hi havia estipulades en aquesta activitat: corredors fins a dotze anys, cursa amb cotxets, corredors majors de dotze anys i corredors disfressats. Petits i grans van fer el recorregut que tenia l'inici i el final a l'avinguda de la Vila a l'alçada del carrer del Palau, sense cap contratemps. Al finalitzar, en lloc d'atorgar premis als participants, es van rifar deu paneretes amb productes de Cal Maties, que s'emportaven els participants els dorsals dels quals coincidien amb els números guanyadors que el nou regidor de Joventut, Martí Padrisa, anava anunciant pel micròfon.

El Musical 2015, i ja són 11

Tothom estava a l'expectativa de com aniria aquesta 11a edició del Musical després de l'espectacular celebració del 10è aniversari, l'any passat, i amb el canvi de direcció al capdavant de l'espectacle. I va anar bé. Es va seguir el mateix tarannà i organització que en les edicions anteriors, excepte que enguany es van suprimir del tot els clàssics gags que unien les actuacions. Només es va donar la benvinguda a càrrec de Gemma Andrés i Albert López i seguidament es van anar encadenant

els divuit números musicals, enllaçats per unes filmacions signades per Jordi von Figueras (amb la presentació de tots els balladors feta a l'interior del Casal, una bona idea si es volia reivindicar la recuperació d'un espai col·lectiu en procés de degradació).

El guió d'aquest any explicava la vida d'una noieta amb els números musicals més significatius. Dues hores d'intens espectacle, amb una vuitantena de balladors de Moià i comarca, darrere els quals hi ha moltes hores d'assaigs, molts nervis, veritables esforços per tenir a punt l'escenari, els aspectes tècnics, aconseguir tot el vestuari i l'attrezzo que s'ha de menester, i que la nit del 14 es van veure recompensats amb els aplaudiments del públic que omplia l'esplanada del parc, tot amanit amb la sensació que el Musical té la continuïtat assegurada.

Cercaviles de festa major

Com és tradició, el dia 14 d'agost a la tarda i el 15 al matí, van sortir a fer la cercavila gegants, caps-grossos i el Pollo pels carrers del poble. En la del dia de la festa major, acompanyats pels Bastoners, l'itinerari va acabar davant l'església parroquial, on a l'interior s'havia celebrat el

solemne ofici de festa major, amb la presència de la Coral de Moià i amb acompanyament de l'orgue. Un cop acabada la missa, hom tenia la possibilitat d'accedir al cambril, que sols s'obre en festes assenyalades, i venerar la Verge Assumpta de Moià.

Alhora, a la plaça Major, es preparava el *vermut concert*, amenitzat pel grup Blue Fictions i servit per bona part dels membres del consistori. Tot plegat, sens dubte, va ser suficient perquè s'anés congregant un generós nombre de persones que, mentre feien el pica-pica, ho aprofitaven per a fer petar la xerrada i desitjar-se una bona festa major.

Festa major infantil

El diumenge 16 d'agost s'inicià amb una xocolatada i la festa de l'escuma va ser la cloenda d'una matinal dedicada als infants. Va començar a dos quarts d'onze a la plaça del CAP, on s'havia distribuït una selecció de jocs de fusta de gran format —de la companyia «Festa i Fusta»— que van tenir molt bona acollença, ja que, a més a més d'entretenir, els d'estratègia feien bullir el cap a més d'un perquè trobar-ne la solució no era pas fàcil. Cap a la una del migdia, un canó d'escuma, que va

fer les delícies de la canalla, va arrodonir la festa. A la tarda es va fer el Carnestoltes d'estiu infantil, dedicat al món de la platja i on grans i petits disfressats van fer una rua pels carrers de la vila al so de la xaranga Zebrass.

VI Mostra de Cultura Popular

A les sis de la tarda del dia 16 va començar, a la plaça Major, una selecció de danses de la cultura popular de Moià.

Primerament van actuar les sis parelles convenientment abillades amb barrets de copa i capa (els homes) i mantellina i rigorós vestit negre (les dones), ballant el vals-jota; seguidament, el Ball dels Veguers de Sant Joan, dansa cerimonial que escenifica els traspàs dels càrrecs administratius de la confraria de Sant Joan Evangelista; a continuació, els quatre joves dansaires que, amagats darrere quatre caps-grossos —el rei, la reina, la minyona i el pagès—, ballaren al compàs de la música del Ball de Nans. Per acabar, es va ballar una sardana d'exhibició, rebuda amb forts aplaudiments. La cobla que va interpretar la música de les danses, la cobla Sabadell, tot seguit va oferir una audició de sardanes.

Un dels números interpretats en el Musical (fot. El Musical)

Cercavila de festa major, amb gegants i bastoners (fot. E. Roca)

Homenatge a la Gent Gran i 110a Festa de l'Arbre Fruiter

El dia 17 d'agost, l'últim de la festa major, tingueren lloc dos esdeveniments ja tradicionals. Per una banda i durant el matí es feren els actes d'homenatge a la gent gran, primer una missa solemne a la l'església parroquial i després un vermut al parc, on hom homenajà el matrimoni format per Damià Estrella i Carme Alboquers, en representació de tota la gent gran de Moià. A la tarda, la 110a edició de la Festa de l'Arbre Fruiter va ser presidida pel moianès Josep Gallifa i Roca, degà de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport *Blanquerna*, de la Universitat Ramon Llull. Després de la recepció a la casa de la vila, es plantà una noguera a la plaça de Sant Sebastià. A continuació s'inicià la cercavila cap al parc i a un quart de vuit de la tarda s'inicià la festa amb una benvinguda a càrrec del presentador de l'acte, Ramon Tarter, i lectura de poemes sobre arbres fruiters per part del Grup de Lectura de l'Esplai de la gent gran de Moià. Es lliurà el premi Francesc Viñas al Civisme a Francisco Guerra, en reconeixement a la tasca de plantar i tenir cura dels arbres de l'entorn de Cal Patiràs, de forma altruista i desinteres-

sada. El toc musical l'hi posà el Grup de Música del Campus Musical de Joventuts Musicals de Moià, que tancà la seva actuació amb una agosarada versió del «Cant dels ocells» feta per ells mateixos. Tancà l'acte el president de la Festa, Josep Gallifa, amb un parlament en què lligà l'evolució d'un arbre a la que ha tingut la Festa de l'Arbre Fruiter, per a acabar ressaltant la importància que actes com aquest poden tenir per a enfortir les relacions entre els pobles de la comarca del Moianès acabada de reconèixer oficialment.

Durant la vetllada també es lliuraren els premis als guanyadors del concurs de dibuix Miquel Lerín i Maria Vilardell, que havia tingut lloc durant el matí, organitzat pel Cercle Artístic (entitat que també havia promogut el tradicional concurs de pintura ràpida, ara dit «al teu aire», que ja va per la quaranta-novena edició, i també la trenta-uena de dibuix infantil).

Durant aquest dia Moià va ser escenari del programa «País Km 0», de la Xarxa de Televisions Locals.

Altres activitats

El teatre tingué el seu raconet, el vespre del dia 9, al Bar Tosca, on l'actriu Eva Cabezas presentà uns monòlegs humo-

Odontologia conservadora i estètica
Endodòncia i pròtesis
Odontopediatria
Ortodòncia
Cirurgia
Implants i periodòncia
Blanquejaments

Visites diàries

CLÍNICA DENTAL ANFRUNS

Dra. Carlota Anfruns Damians - Odontòloga i Màster en Od. Integrada d'adults
Dr. Lluís M. Anfruns i Serra / Metge - Estomatòleg

Av. de la Vila, 3-5 - 08180 Moià - Tel. 93 820 81 28

rístics; el dia 12, espectacle de màgia al parc amb Martingales, i el dilluns dia 16 al migdia el grup Teatre Mòbil oferí l'espectacle «Sense solta o un món on tot és possible». També el dia 9 es presentaren els curts seleccionats per al Festival MOFA 2015.

Els esportistes també tingueren activitat: passejada popular amb bicicleta; escacs amb el Torneig Joan Codina de partides ràpides; futbol amb el partit de Festa Major entre el Moià i el Ripollet, i golf amb el trofeu Vila de Moià.

I a més a més música nocturna fins a altes hores de la matinada per als joves amb concerts, dj's, presentació de discos, cercaviles amb el Birraival, etc. I una mica

de música de ball d'envelat a la plaça Major el dia 15. El mateix dia que a l'església de l'Escola Pia l'Orquestra de l'AIMS (Acadèmia Internacional de Música de Solsona) oferia un concert.

Durant el mes d'agost s'han pogut veure les següents exposicions: «Món de llum», pintura de la castellercolenca Carme Morales, a la biblioteca; «Els colors del Moianès», fotografies del 6è concurs organitzat pel Fanal, al Museu, i «Horitzons», pintures de Montserrat Soler, al Casal.

I també: fira del vi i formatge, la sisena trobada d'intercanvi de plaques de cava cinema a la fresca... i algunes altres coses que segurament ens descuidem.

Ball dels Veguers de Sant Joan, el dia 16 d'agost (fot. C.I.C. - Moià)

Josep Gallifa intervé, com a president, en la Festa de l'Arbre Fruiter (fot. C.I.C. - Moià)

Festa a Sant Jaume de la Coma

Joan Roca Sallas

Missa a Sant Jaume de la Coma
(fot. família Torredà-Pomier)

El dia 25 de juliol, que aquest any s'esqueia en dissabte, es va festejar, seguint una llarga tradició, la diada de Sant Jaume a la capella de Sant Jaume de la Coma. Enguany, a més del que suposa trobar-se amb gent coneguda que assisteix a la convocatòria de la missa que s'hi celebra, va ser un dia ben especial, perquè vam poder gaudir del retaule de fusta que hi ha a la part de l'altar després d'una magnífica restauració. És un retaule que, en temps de la guerra civil (1936-1939), va ser desmuntat íntegrament pels seus propietaris a fi de transportar-lo i amagar-lo a la masia de la Coma, separada de l'esglesia uns cent cinquanta metres, i així evitar les destrosses que una guerra com la que vam patir comportaven. Es van poder salvar totes les peces que conformaven el retaule i es pogueren tornar al seu lloc inicial un cop acabat el conflicte bèl·lic. Sens dubte, és una peça digna d'estudi a càrrec d'algun historiador o persona entesa.

La mestressa actual de la finca, Imma Pomier, i el seu marit Josep han estat els artífexs d'aquesta restauració i des d'aquí els volia fer arribar un sincer agraïment per una feina tan oportuna i tan ben feta.

D'esquerra a dreta: Martí Pujol, Dionis Guiteras, Mercè Conesa, Marc Castells i Meritxell Budó. Crèdit: Xavier Renau / Diputació de Barcelona

Xarxa d'habitatges d'inserció social

Nou mandat a la Diputació de Barcelona

Aquest mes de juliol ha engegat el nou mandat 2015-2019 a la Diputació de Barcelona. Per primera vegada, presideix la corporació una dona: l'alcaldessa de Sant Cugat del Vallès, Mercè Conesa. És amb un acord de govern entre els grups de CiU i ERC, que estableix com a missió central de la Diputació de Barcelona el suport transversal als ajuntaments i la defensa dels municipis com una estructura d'Estat.

Redacció / Barcelona

Amb 35 vots favorables de CiU, ERC-AM i PSC-CP, Conesa va prendre possessió com a presidenta de la Diputació de Barcelona el 15 de juliol. En el seu discurs d'investidura va anunciar que "la política que impulsaré amb el meu govern és una política social ambiciosa per als ajuntaments i les persones, i contribuiré decididament i amb fermesa a la Catalunya lliure que desitjo".

Polítiques de suport i transparència
Les polítiques socials, les polítiques econòmiques, la transparència i la contribu-

També facilitaran programes de suport per atendre les persones més necessitades, tot mantenint els serveis bàsics, especialment en els àmbits educatiu, social i cultural.

Durant aquest mandat, a més, també es crearà la Comissió per a la transparència i el compromís ètic, que farà el seguiment del desplegament de nova llei de transparència.

Cinc àrees de Govern i set grups polítics

El nou cartipàs de la Diputació de Barcelona, que determina la seva estructura organitzativa, estipula l'activitat en cinc àrees executives que depenen directament de la presidència o de les vicepresidències.

Així, l'Àrea de Presidència està encapçalada per la presidenta, Mercè Conesa. La de Territori i Sostenibilitat, pel vicepresident primer, Dionis Guiteras (ERC). L'Àrea de Desenvolupament Econòmic Local va a càrrec del vicepresident segon, Marc Castells (CDC). L'Àrea de Cultura, Educació i Esports, l'encapçala el vicepresident tercer, Martí Pujol (ERC). La vicepresidenta quarta, Meritxell Budó (CDC), està a càrrec de l'Àrea d'Atenció a les Persones.

Així comença un mandat marcat, també, per la presència al plenari d'un ventall ideològic més ampli, amb l'entrada de dos grups nous: C's, amb 3

representants, i la CUP-PA, amb 3 representants més. Tots dos s'afegeixen als grups que ja eren presents a la Diputació i que ho continuen sent: CiU, amb 14 membres, ERC-AM, amb 11, PSC-CP, amb 10, Entesa, amb 7, i PP, amb 3 representants.

Pla de Mandat

Amb l'aprovació del pressupost del 2016 es presentarà el Pla de Mandat, que té per objectiu orientar i comunicar l'acció política de la Diputació. Aquest projecte continuarà els mecanismes de coordinació per al compliment del pacte de governabilitat, l'organigrama i les partides pressupostàries destinades a cadascuna de les línies de treball.

Àrees executives

De les cinc àrees executives depenen els diputats delegats dels diferents àmbits de govern, que queden distribuïts així:

Àrea de Presidència
Presidència, Serveis Generals i Relacions amb la ciutat de Barcelona: Jaume Ciurana; Hisenda, Recursos

Humans, Processos i Societat de la Informació: Joan Carles García Cañizares.

Àrea de Territori i Sostenibilitat
Infraestructures Viàries i Mobilitat: Jordi Fàbrega; Urbanisme i Habitatge: Josep Ramon Mut; Espais Naturals i Medi Ambient: Valentí Junyent; diputat adjunt

d'Espais Naturals: Jesús Calderer.

Àrea de Desenvolupament Econòmic Local
Promoció Econòmica i Ocupació: Sònia Recasens; Comerç: Isaac Albert; Turisme: Miquel Forns; diputat adjunt de Turisme: Ramon Riera.

Àrea de Cultura,

Educació i Esports
Cultura: Juanjo Puigcorbè; Educació: Rafael Homet; Esports: Josep Salom.

Àrea d'Atenció a les Persones
Benestar Social: Teresa Maria Fandos; Salut Pública i Consum: Laura Martínez; Igualtat i Ciutadania: Antoni García.

**CLÍNICA
PODOLÒGICA
MOIÀ**

DP. Carme Mendoza Saura
Nº Col. Podologia 1.113 / Nº Col. Infermeria 34.996

TRACTAMENTS DE PODOLOGIA I INFERMERIA

Plaça Colom, 4, 2n, 2a
Tel. 93 820 9155 - 08180 MOIÀ

PERFILS

Ramon Marsinyac i Mercè Homs: «Les sardanes han de ser balladores»

Elisa Roca i Cosme Homs

M. Homs i R. Marsinyac (fot. E. Roca)

Entrevistem en Ramon i la Mercè uns dies abans d'haver rebut un emotiu homenatge, durant el 16è Aplec de Sardana Vila de Moià, a la seva llarga tasca d'ensenyança de la dansa nacional de Catalunya, la sardana.

Fa molts anys que Moià vincula les sardanes amb els vostres noms, però, com comença aquest vincle tan estret amb el món sardanista?

Des de joves ens ha agradat molt la sardana. La sardana s'ha de viure, escoltar-la, gaudir-ne i interpretar-la... entrar dins la seva música. A més a més, és la nostra «dansa nacional». Però hem de recordar que el sardanisme aquí a Moià ve de lluny. L'Andreu Ros sabem que ja va formar una colla sardanista, «Nou Aire», els anys 1963-64, però no sabem en quants concursos va participar. Recordem que les audicions es feien els estius, els dissabtes al vespre, organitzades per un grup de jovent; i nosaltres, a part d'anar a aquestes audicions, anàvem a Tona, Artés, Castellterçol...

Va ser a final del 1967 que vàrem tenir la idea de fer sardanes a la Sala Infantil del Casal els diumenges al vespre. Ho fèiem amb un tocadiscs d'aquella època i la cosa va funcionar. Molta gent, quan sortien de missa de vuit venien i s'ho passaven d'allò més bé. Ho fèiem durant l'hivern, perquè a l'estiu ja hi havia les audicions. I va ser a principis de gener del 1971 que va venir en Sebastià Antúnez (e.p.d.) i em va dir que el 15 d'abril visitava la població la Flama de la Sardana i que l'acompanyava la Cobla Juvenil de Blanes i a veure si jo li donava alguna idea per a aquella diada. Al moment vaig pensar que seria molt adient trobar un grup de nens i nenes d'uns deu anys i ensenyar-los a ballar els punts de sardana. Després en Sebastià va parlar amb la Mercè Homs, que era cap dels escoltes, i ella no va tenir cap problema a aconseguir el grup. Va ser un curset molt intensiu, assajàvem cada dia de dues a tres de la tarda. El dia 15 d'abril ja van estar a punt per a ballar a la plaça de Sant Sebastià davant d'una nombrosa assistència de públic la «Maria de les Trenes», de Josep Saderra i Puigferrer. Va ser un èxit.

I després...

Després d'això vàrem continuar assajant, no cada dia, però sí dos o tres cops a la setmana durant tot l'any 1971, però sabent de les nostres limitacions (no havíem estat mai en cap colla sardanista) ens vàrem adreçar a l'Agrupació Manresana de Folklore per demanar si algú podria venir a assessorar-nos i van fer venir un noi per a donar-nos un últim cop de mà. La seva aportació va ser molt important i quan la colla ja estava bastant preparada ell mateix ens va inscriure i animar a par-

ticipar en el Campionat Intercomarcal del Bages que cada any organitzava l'esmentada Agrupació. Així que el febrer de l'any 1972 debutàvem a Manresa amb el nom de «Llaç d'Amistat». A partir d'aquí el grup va incrementar-se fins al punt que el 1973 ja formàvem una altra colla, «Esperit Moianès», i l'any 1975 la colla infantil «Caliu Sardanístic». Va arribar un moment que la Sala Infantil va quedar petita i fèiem els assaigs a la plaça Major. Amb les tres colles participàrem en bastants concursos, amb «Llaç d'Amistat» en la categoria de grans, «Esperit Moianès» en la de juvenils, i «Caliu Sardanístic» en la d'infantils. De 1972 a 1976 les dues primeres van aconseguir molts primers i segons llocs en els concursos on anaven. Fins i tot, l'any 76, en un concurs en què donaven un trofeu al participant més petit, aquest va ser de la nostra colla... Totes les copes guanyades són al local de Can Carner.

I aquests joves són els mateixos que van recuperar les danses tradicionals?

Sí, a mitjans de l'any 1974, Artur Castany (e.p.d.) va venir a parlar amb nosaltres i ens va explicar que ell de jove les havia ballades i dirigit i que feia alguns anys que s'havien deixat de ballar. Ens va demanar que ell podria, aprofitant l'avinentsa del grup de sardanistes, ensenyar-los les danses. A nosaltres ens va semblar una gran idea i ens sentíem orgullosos que aquell grupet de nens i nenes a qui ensenyàrem a ballar sardanes l'any 1971 ara fossin els qui recuperessin les danses tradicionals.

I llavors compaginaven els assaigs de les sardanes amb les danses?

Sí, però només fins a l'agost de 1976, quan, per motius personals, nosaltres ens vàrem veure obligats a deixar les sardanes. Sabem que van passar al Casal i que poc després, a mitjans de 1977, es van

dissoldre. Però les danses es van continuar ballant amb en Castany i pensem que s'hi va anar afegint més jovent fins a la formació de l'Esbart. Aprofitem l'ocasió per a explicar-vos que, el 17 d'agost del 1975, en Sebastià Petitbò, alcalde d'aleshores, en la celebració de la Festa de l'Arbre Fruiter ens va lliurar una placa en reconeixement a la nostra tasca d'ensenyament de la sardana. La vàrem rebre de mans de la Sra. Victòria dels Àngels, presidenta d'honor d'aquella diada. El novembre d'aquell mateix any, l'Agrupació Manresana de Folklore ens va atorgar un diploma pel mateix motiu.

Així, pel que dieu, va haver-hi un parèntesi en el qual vosaltres devíeu continuar ballant sardanes però no n'ensenyàveu...

Així va ser. Però l'any 1989, el pare Toni, director de l'Escola Pia d'aquells anys, ens va dir si volíem fer-hi un taller de sardanes. Arran d'això formàrem una colla sardanista que el febrer de 1990 va debutar a Manresa amb el mateix nom que la primera, «Llaç d'Amistat». Amb el temps es va transformar en una colla maquíssima, perquè eren més o menys tots de la mateixa alçada i enamoraven arreu on actuaven. Durant els anys 1990-1995 van participar en multitud de concursos, també fent primers i segons llocs. L'últim any, 1995, vàrem demanar a en Jaume Nonell, de Sabadell, si podia venir a perfeccionar-la. Va venir a dos o tres assaigs i, per cert, s'hi va conèixer! Ell duia la colla de Torroella de Montgrí i va voler que la nostra colla participés en el concurs de la seva localitat i la sorpresa va ser que vàrem quedar els primers, per davant de la colla que ell dirigia. No obstant això, el mes de setembre les noies van decidir plegar. Va ser una llàstima, perquè aquell any anaven classificats en tercer lloc del Campionat de Catalunya de la seva categoria juvenil. Encara faltaven tres concur-

sos per a acabar la temporada, i així i tot es van mantenir en aquest tercer lloc.

I va ser a principis de la dècada dels noranta que reiniciàrem els cursets a la Sala Infantil cada dissabte al vespre, cursets que van durar fins a finals de la primera dècada del 2000. De l'any 90 al 95 fèiem de vuit a nou assaig de la colla i a partir de les nou per a tothom qui s'hi apuntés. Alguns anys hi va haver molta participació, i feia goig veure la sala plena de gent gaudint i aprenent a ballar la sardana; fins i tot n'hi va haver més d'un que va aprendre a repartir-les. Un any també van venir el grup de Geganters i va ser molt divertit: perquè durant una bona temporada fèiem una hora de sardanes i una hora de balls de saló —dirigits per Josep Martínez—.

Amb el temps hem anat fent cursets a l'Escola Pia, l'Escola Josep Orriols i Roca, l'Escola Rural de Collsuspina i un altre per a la gent gran, a l'Escola Rural de l'Estany. L'últim curset que hem fet ha estat aquest any a l'Estany, per a l'Associació de Gent Gran.

Els cursets van tenir continuïtat, però les colles es van acabar el 1995 un altre cop... fins quan?

Fins al 2013, que es va formar una colla de veterans també amb el nom «Llaç d'Amistat», barrejant sardanistes de Moià de les colles dels anys setanta amb sardanistes de la comarca d'Osona, perquè tota la colla de Moià no s'ha arribat a aconseguir. Actualment el Campionat de Colles l'organitza la Federació Sardanista de Catalunya i els concursos són d'abast nacional, no com abans, que era comarcal. Avui una colla es pot inscriure a qualsevol concurs de Catalunya. Ara assisteixen a força concursos; fins i tot van anar a Ceret, a la Catalunya Nord. Els participants poden concursar en la classificació general de Catalunya, la territorial, la de lliures...

Les audicions (ballada amb una colla) a Moià vénen de lluny, però l'aplec (amb tres cobles com a mínim), com va començar?

Sí, les audicions les organitzaven un grup de joves, entre ells en Sebastià Renom, que en duia els comptes, i va ser ell qui l'any 1992 ens va passar el relleu. És a dir, que portem el tema d'organització de les audicions d'estiu des del 1993. I com es va iniciar l'aplec? Doncs a finals de

Homenatge al matrimoni Marsinyac-Homs en l'aplec d'enguany (fot. C.I.C. - Moià)

l'any 1999, l'alcalde Josep Montràs ens va visitar com a entitat de les sardanes (aleshores érem una secció del Casal) i en el transcurs d'aquesta visita en Josep Grau Rafart li va demanar si, en cas d'organitzar un aplec, obtindríem col·laboració de l'ajuntament. Montràs va contestar que si ens vèiem amb cor d'organitzar-lo, podríem comptar amb tot el seu suport tant econòmic com logístic. I així va ser com el primer diumenge d'agost del 2000 es va

organitzar el primer aplec de sardanes de Moià. En Josep Grau va organitzar-lo amb el suport dels altres membres de l'entitat fins a la quarta edició. A partir de llavors l'organitzem nosaltres. Ens constituïrem com a entitat pròpia ara fa uns anys i, a cada edició, gràcies al magnífic patge que ens ofereix el parc municipal, hi tenim més participació de sardanistes que totes les contrades d'arreu de Catalunya... Tots queden meravellats i satisfets de tan bé

gressos provenen de les rifes que fem a les ballades i sobretot de la col·laboració dels anuncis que posen els comerciants de la vila. Fa quatre anys que no rebem cap mena d'ajut de l'ajuntament. Molt lamentable... Per aquest motiu ens hem vist obligats a suprimir des d'aleshores diverses audicions de les que abans programàvem. Els socis reben cada any un estat de comptes i poden adonar-se de com està la situació.

I una pregunta més personal... Ja que us heu passat mitja vida ballant, quines són les sardanes que us agraden? En teniu alguna d'especial?

Mireu, això va a gustos, com tot. Totes les sardanes són per a ballar-les, però n'hi ha que són més per a escoltar-les que ballar-les. A nosaltres, personalment, ens agraden les que motiven la gent a saltar i gaudir-ne. Un exemple: «La Santa Espina» és extraordinària i patriòtica, però és més per a escoltar-la i cantar-la. En canvi, «Bona festa», «Sota el Mas Ventós», «Maria de les Trenes»... són molt balladores.

I, per últim, com veieu el futur sardanista?

Sap greu que a Moià no hi hagi ganes de ballar sardanes per part del jovent... Quan vas per altres llocs i a concursos veus moltes colles de «juvenils», que els agrada concursar però no gaudeixen anant a les audicions, potser perquè la manera de ballar és molt diferent. Estan acostumats a ballar amb el rigor de l'alt nivell i quan s'han d'acoblar a la manera de ballar de la gent del poble se'ls fa difícil.

Nosaltres ja som grans, però som optimistes. S'ha de dir que l'actual colla de «veterans» tiba molt. Entre tots fan molt bona feina i tots plegats són de lloar. Si no passa res, tenim sardanes per a temps... I qui vulgui afegir-s'hi, només cal que contacti amb nosaltres!

com s'hi està. En el d'enguany hem tingut rècord de participació!

Els vostre ingressos provenen de les quotes que paguen els socis. Força entitats es queixen que la gent es dona de baixa per diversos motius... Vosaltres manteniu el nombre de socis?

Actualment tenim uns 180 socis, quan havíem arribat a tenir-ne més de 200. L'aportació és de 12 euros l'any. Altres in-

Paraules d'agraïment

Mercè Homs i Ramon Marsinyac

Volem donar les gràcies en primer lloc a tots els sardanistes que formaren part de les colles dels anys setanta i que van voler assistir a l'acte del dia 2 d'agost al parc. També als de la colla dels anys noranta, que igualment hi van ser presents. A tots els que, en les dècades dels vuitanta, noranta i la primera del 2000, aleshores infants, joves, homes i dones, venien a la Sala infantil del Casal a aprendre de ballar sardanes en els cursets que organitzàvem els dissabtes al vespre. També als de l'Escola Pia de Moià, de l'Escola Josep Orriols de Moià, de l'Escola Rural de l'Estany i de l'Escola Rural de Collsuspina, on vam fer alguns cursets aquells anys. A l'entusiasta grup de l'Estany, que han assistit enguany al curset per aprendre de ballar sardanes, finalitzat el mes de

juny. Gairebé tots van voler ser presents a l'acte.

A l'escolapi P. Mateu per la sardana «Ramon i Mercè» que ens va dedicar i que va ser estrenada en aquell moment per donar més relleu a l'homenatge.

A la colla sardanista «Llaç d'Amistat».

A la junta de l'Agrupació Sardanista de Moià, organitzadora d'un acte tan inesperat i emotiu. Va ser per a nosaltres dos una enorme i agradable sorpresa.

Pensem que l'aplec d'aquest any va ser un rècord de participació, amb la presència de sardanistes d'arreu. I si hi afegim el moment àlgid de l'homenatge... quin goig que feia, el parc!

Confiam que no ens hem oblidat de ningú.

Moltíssimes gràcies.

Carta als moianesos i moianeses

M. Sarri i Vilageliu

Amb aquestes ratlles m'agradaria felicitar el matrimoni Marsinyac-Oms per la tasca que durant tants anys han portat a terme des de l'Associació Sardanista de Moià i a totes aquelles persones que

voluntàriament ajuden a l'organització de les audicions de sardanes, que cada estiu ens fan la calor més suportable i que, malgrat les dificultats, no han defallit mai.

També voldria fer una reflexió a aquelles persones que s'han donat de baixa, no per motius econòmics sinó per altres, i a aquelles persones que potser no han pensat mai a col·laborar-hi. Hom pensaria que el valor econòmic de l'organització de la temporada d'estiu d'audicions al parc és irrisòria, però cal tenir en compte que les cobles han de cobrar les seves actuacions i que hi ha una despesa d'organització que s'ha d'assumir. Són audicions setmanals durant l'estiu i són de gran qualitat. Per tant, si les ajudes que rep l'Associació Sardanista de Moià provenen d'entitats més grans de nivell nacional, que al mateix temps han d'ajudar altres entitats d'arreu del territori català, no és prou l'aportació per a cobrir tota la temporada d'estiu més l'aplec, que és la festa més lluïda i atrau més gent de la comarca i de fora.

Alguns us preguntareu: «I el nostre ajuntament, no col·labora per mantenir la nostra dansa nacional?» Doncs, no. Segons diuen, és perquè la seva economia no passa per un moment gaire esplèndid, les despeses són moltes i s'ha de reduir el dèficit. No desmereixo, ni de bon tros, les políti-

ques d'austeritat i la contenció pressupostària que s'han fet al llarg de tots aquests anys des del consistori: era necessària; però, de totes maneres, personalment —i potser comparteixo opinió amb més persones—, demanaria que, tot i les circumstàncies, es pogués donar un cop de mà a aquelles entitats que, amb la seva tasca, mantenen i transmeten la cultura popular catalana que tant ens ha costat mantenir i que, si ara l'abandonem, perdrem part de la nostra manera de ser i de fer com a catalans. Aquesta petició no va en detriment dels ajuts bàsics, com els serveis socials, els ajuts en educació i la sanitat, però no cal perdre de vista que la cultura també és una part important per al desenvolupament de la persona i que, per tant, no s'ha de menystenir.

Per últim, m'agradaria recordar que si tots els moianesos i moianeses, i els polítics que governen el nostre ajuntament, no hi posem el nostre granet de sorra, les coses per si soles no funcionen, i Moià, que no oblidem que és la capital de la nova comarca del Moianès, i la seva gent ens mereixem que tants esforços no es perdin i quedin en va.

B	B	V	N	X	X	Ñ	R	X	Z	C	A
Z	P	J	T	K	V	E	T	E	S	R	N
E	H	Z	I	J	X	X	L	V	E	I	A
F	K	L	N	Q	P	I	A	I	A	S	R
G	U	A	T	A	P	S	R	E	W	T	D
W	G	D	X	I	E	V	T	S	Z	O	A
Z	M	G	P	Z	A	A	N	A	F	A	M
J	T	R	K	Q	E	P	E	L	A	X	O
J	P	M	X	Q	S	O	C	T	I	T	C
T	K	D	V	V	E	R	K	I	X	J	E
W	C	T	F	W	H	B	A	C	E	I	Z
I	T	G	U	V	H	D	F	O	S	E	X

SOPA DE LLETRES

Elvira Permanyer

Fàbriques històriques de Moià

Busqueu el nom popular pel qual eren conegudes deu fàbriques històriques de Moià. No s'hi inclouen els articles inicials ni la paraula «Cal».

Podeu trobar els noms a la pàgina 50.

LES ENTITATS INFORMEN

Biblioteca de Moià

Durant tot el mes d'agost s'ha pogut veure l'exposició dels quadres de la pintora de Castellterçol Carme Morales, tots els quals tenen com a fil conductor la llum.

Aquest any 2015, el Museu de Moià i la Biblioteca celebren el vuitantè aniversari. Per aquest motiu, els dos equipaments hem organitzat dues activitats conjuntes. La primera va ser a les Coves del Toll, on, primer, es va fer un itinerari botànic per l'exterior de les coves a càrrec de la biòloga Montse Clapers, del grup ecologista El Fanal. Després va tenir lloc una sessió de contes, titulada «Contes a dins i fora de l'aigua» i narrats per Marióna Trenchs. Per acabar aquella primera activitat commemorativa, hi va haver un berenar de fi de festa.

La segona activitat conjunta amb el museu ha estat al parc municipal: el museu hi va fer parades amb tallers, i per part de la biblioteca es va organitzar un acte de reconeixement als usuaris —distribuïts en diferents franges d'edat— més lectors, i, després dels parlaments de les

autoritats, s'oferí l'espectacle familiar de màgia «Martingales», a càrrec de Charly Trama. En totes dues activitats hi va haver molta assistència i van ser molt emotives; gràcies als qui ens hi van acompanyar.

Durant el mes de juliol hem continuat amb el cicle de *Contes a la fresca del parc*: la rondallaire Rosa Fité va explicar la història de «El rei que s'avorria»; Ada Cusidó, amb «L'olla de grills», va fer una sessió de contes que ens serví per a conèixer la vida de Mozart amb quatre nocions de música, alguna cançó i una mica de soroll; finalment, amb Sandra Rossi i l'obra «Lletraferit» vam descobrir què s'amaga darrere una porta sempre tancada i on t'han prohibit entrar.

Pel setembre hem reprès la tertúlia literària de l'últim dilluns de cada mes, amb la lectura de la novel·la *Victus*, d'Alfred Sánchez Piñol. La tertúlia serà conduïda per Francesc Serra, historiador i especialista en els fets del 1714.

Com cada inici de temporada, us convidem a venir a la biblioteca a compartir el plaer de la lectura amb altres lectors.

Contes a la fresca del parc (fot. Bibl. Moià)

**Saps aquella cara que fas quan
et valoren la feina ben feta?**

**És la cara que fem avui tots els
que formem part de CaixaBank.**

Gràcies als nostres 14 milions de clients, als nostres 30.000 empleats i als nostres 750.000 accionistes per convertir-nos en el millor banc d'Espanya.

Gràcies per formar part de CaixaBank.

Euromoney Awards for Excellence
**Millor Banc
d'Espanya 2015**

www.CaixaBank.com

Ràdio Moià. Temporada 2015-16

Ramon Martínez. Director de Ràdio Moià

00 - 01 h		DE MÉS ENLLÀ (rep)				Ràdio Moià in the MIX	NIT DE CLUB	00 - 01 h
01 - 02 h	NEW AGE I ELECTRÒNICA	NEW AGE I ELECTRÒNICA	NEW AGE I ELECTRÒNICA	NEW AGE I ELECTRÒNICA	NEW AGE I ELECTRÒNICA			01 - 02 h
02 - 03 h		NEW AGE I ELECTRÒNICA				CHILL OUT	CHILL OUT	02 - 03 h
03 - 04 h								03 - 04 h
04 - 05 h	ÈXITS DELS ANYS 50-60-70	ÈXITS DELS ANYS 50-60-70	ÈXITS DELS ANYS 50-60-70	ÈXITS DELS ANYS 50-60-70	ÈXITS DELS ANYS 50-60-70			04 - 05 h
05 - 06 h								05 - 06 h
06 - 07 h						RÀDIO FÓRMULA	RÀDIO FÓRMULA	06 - 07 h
07 - 08 h		La Jornada (rep)	(07:30-09:00) QDPAE ®					07 - 08 h
08 - 09 h						Que et sembla?		08 - 09 h
09 - 10 h						SARDANES	SARDANES	09 - 10 h
10 - 11 h	RÀDIO FÓRMULA	RÀDIO FÓRMULA	RÀDIO FÓRMULA			Què et sembla?	MÚSICA PELLÍCULES	10 - 11 h
11 - 12 h						RÀDIO FÓRMULA	RÀDIO FÓRMULA	11 - 12 h
12 - 13 h						C. Country ®		12 - 13 h
13 - 14 h								13 - 14 h
14 - 15 h	Què T'anava a Dir (rep)	La Jornada (rep)	Què et sembla?	RÀDIO FÓRMULA	(14:00-15:30) QDPAE (rep)	BALADES	BALADES	14 - 15 h
15 - 16 h								15 - 16 h
16 - 17 h						RÀDIO FÓRMULA	ORQUESTRES	16 - 17 h
17 - 18 h						M. Non Troppo	M. Non Troppo	17 - 18 h
18 - 19 h	RÀDIO FÓRMULA	RÀDIO FÓRMULA	RÀDIO FÓRMULA			Què T'anava a Dir (quinzenal)	Disco Modium	18 - 19 h
19 - 20 h								19 - 20 h
20 - 21 h			(20-20:30) LA MOIXIGANGA			M. Non Troppo	RÀDIO FÓRMULA	20 - 21 h
21 - 22 h	(21-22:30) La Jornada	(21:00-22:30) QDPAE		C. Country	Disco Modium	It's Your time (rep)		21 - 22 h
22 - 23 h			RÀDIO FÓRMULA	DESMÉS ENLLÀ		Concerts i directes	Jazz	22 - 23 h
23 - 24 h	R.FÓRMULA	R.FÓRMULA	R.FÓRMULA					23 - 24 h

	Programes en directe
	Repetició programes
	Selecció musical especial

RÀDIO FÓRMULA
Selecció dels millors èxits nacionals i internacionals

Vàrem acabar la temporada compartint notícies importants: la consulta del Moianès, la nova comarca, unes eleccions municipals, la primera enquesta d'intenció de vot a Moià (feta per l'equip de Ràdio Moià) i, aquest estiu, la presentació de troballes de neandertals a les Coves del Toll.

Iniciem una nova temporada amb il·lusió i la responsabilitat afegida de ser l'emissora de la capital del Moianès. Per aquest motiu, els programes d'informació continuen presents a la nostra graella. Els dilluns (21h) amb *La Jornada* estareu informats dels esports locals (Enric Pascual, Joan Clarà, Àngel Pérez i Àlex Casals). Els dimarts (21h), *Qui dia passa, any empeny* (Puxic i Marta Carbó) amb informació de la comarca, combinat amb entrevistes i una dosi de bon humor. Els dis-

sabtes (18h), i en format quinzenal, torna el *Què t'anava a dir?* (Toni Arisa, Rafael Manzanera, Àngel Pérez, Bàrbara Cadenas i Lluís Aran) amb un resum informatiu i cultural en forma de magazín.

Per als més menuts, els dimecres (20h) estrenem l'espai infantil *La Moixiganga*.

I també, el programa *Què et sembla*, novament els dissabtes (10h) amb Enric Terencio i Ramon Martínez. Així mateix, els programes musicals *El Club del Country* els dijous (21h) amb Rafael Corbí i, seguidament, *De més enllà* (músiques del món), amb Jordi García (22h). Jordi Calafell torna els divendres (20h) amb *Musica Ma Non Troppo* (els 80's en estat pur). Toni Peret continua posant ritme els divendres (22h) amb *It's Your Time* (música dance) i els dj's Antuan Vertry & Dj

Marcop seguiran animant les nits de dis-sabte (24h) amb *Nit de Club*.

La guinda final és que «reobrim» la discoteca Modium. Els divendres (21h), Ramon Martínez oferirà una tria dels millors set's de dj's nacionals i internacionals amb una selecció dels 70's i 80's al més pur estil Modium. Et farem tornar a quantenies vint anys!

També es mantenen els blocs musicals habituals (*new age*, 50's-60's-70's,

balades, pel·lícules, concerts, jazz, sardanes i orquestres). Preveiem que a inicis de l'any 2016 haurem enllestit una revisió i ampliació de la base musical de la radiofórmula, que ens permetrà disposar d'una selecció més àmplia i variada que cap altra emissora, arribant a oferir més de trenta dies sense repetir cap tema musical.

Escolta Ràdio Moià i, tots junts, fem ràdio i fem poble.

Conveni d'excavacions del Toll-Toixoneres

Museu de Moià

El diumenge 23 d'agost es va signar la renovació del conveni entre l'IPHES (Institut Català de Paleoecologia Humana i Evolució Social) i l'Ajuntament de Moià, amb el qual es dona continuïtat a les excavacions arqueològiques dels jaciments prehistòrics de la cova del Toll i la cova de les Toixoneres. L'escenari escollit per a l'acte va ser la mateixa Surgència del Toll. La signatura del conveni va anar a càrrec de l'alcalde de Moià, Dionís Guiteras, i del director en funcions de l'IPHES, Eudald Carbonell.

La signatura del conveni va anar seguida d'una breu explicació dels resultats arqueològics de la campanya d'aquest estiu, codirigida pels arqueòlegs de l'IPHES Jordi Rosell, Florent Rivals i Ruth Blasco. Les explicacions de Rosell van confirmar que el jaciment de les Toixoneres ha resultat ser un espai amb estabilitat ocupacional neandertal i que les coves del Toll continuen donant restes paleontològiques d'ós de les caveres, constatant un cop més que es tracta d'un dels jaciments més importants en restes d'aquest animal.

J. Rosell, D. Guiteras i E. Carbonell en l'acte de renovació del conveni (fot. Museu de Moià)

MOIANÈS

Consorci del Moianès

Insercions laborals 2014

Durant el mes de juny s'ha realitzat un seguiment de les persones que van participar en alguna de les activitats realitzades al Consorci del Moianès en el marc del projecte innovador, per tal de saber, al cap de sis mesos de finalitzar-lo, en quina situació laboral estan i així poder valorar si les activitats que es van realitzar han tingut impacte en la seva ocupabilitat. Del total de 782 participants, s'han realitzat 523 seguiments, dels quals 372 persones treballen en l'actualitat.

«Forma't en el sector tèxtil»

L'Agència de Desenvolupament del Berguedà, el Consorci del Lluçanès i el Consorci del Moianès promouen una iniciativa conjunta per a generar ocupació i impulsar el sector tèxtil d'aquests territoris, en el marc dels ajuts d'ocupació a la indústria local de la Diputació de Barcelona. En una trobada de treball, pel juliol, entre les entitats de promoció econòmica i la indústria, les empreses tèxtils han consensuat les accions formatives en metodologia dual, és a dir, formació teòrico-pràctica a l'aula i formació en ofici a l'empresa, per a les especialitats de contramestre (400 hores), encarregat de filatura (450), teixidor (400) i filador (400), que s'impartiran a partir del novembre. La formació s'adreça a persones en situació d'atur i ofereix la possibilitat que els participants realitzin pràctiques professionals no laborals en empreses, amb l'oportunitat d'incorporar-se al mercat laboral mitjançant contractes bonificats per a les empreses del sector. La formació es realitzarà al Centre de Formació de l'Agència de Desenvolupament del Berguedà, a Berga.

Cursos

S'han obert les inscripcions als següents cursos i accions formatives que permeten l'obtenció de títols oficials: cursos de preparació per a les proves d'accés a cicles formatius de grau mitjà i grau superior (a Can Carner); cicle formatiu de grau mitjà d'atenció a persones en situació de dependència (a l'Institut Moianès). Aquest cicle formatiu, que ofereix la titulació de tècnic en atenció a persones en situació de dependència, permet de treballar en centres residencials, centres de dia, pisos tutelats per a gent gran, centres residencials per a persones amb discapacitat...

Moianès Round Fest

Del 16 al 19 d'agost els joves del Moianès van celebrar la creació de la nova comarca amb la primera edició del Moianès Round Fest. Va consistir en un circuit de quatre dies pel territori resseguint la Ronda del Moianès i amb activitats com concerts i àpats populars, entre altres, celebrats als deu municipis que formen la comarca. En les tasques d'organització i dinamització de les activitats hi van intervenir uns setanta joves de la comarca, i més de dues-centes persones de totes les edats van participar en la caminada o en alguna de les activitats organitzades. Tots els ajuntaments i el Consorci del Moianès els van donar suport, així com el GEMI i la Diputació de Barcelona. Es van assolir tots els objectius: promocionar l'esport, acostar el territori, la cultura, les tradicions i la història del Moianès als participants, i, potser el més important, crear una xarxa d'amistats entre els joves dels diferents pobles.

Notes terçolenques

Ramon Puig

Eixos de la Regidoria de Cultura

Aprofitant una primera reunió amb el regidor de Cultura, Albert Obrero, per a informar-lo de la situació derivada del desgavell en què quedà l'arxiu del *Truc* com la gestió del seu saldo bancari i la forma amb què fou liquidat, va mostrar gran interès a informar del treball que projecta per al seu departament: 1) Reconstruir i agrupar l'arxiu de documentació local, bona part del qual es troba ara a Granollers; 2) S'estudiarà la manera de tornar a exposar l'expressiva pintura que deixà Josep Franch, que mostra l'exili i els camps d'internament de la Catalunya Nord, ja que la sala de l'antic Cafè Centre Moral on s'exposava es va tancar per no tenir unes condicions acceptables; 3) Intent de reimpulsar la Casa-Museu Prat de la Riba.

Pujol i Ferrusola en l'aniversari de Prat de la Riba

En un acte presidit pel gerent de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, Xavier Arola, l'ex-director del Museu d'Història de Catalunya i professor, Agus-

tí Alcoberro, glossà la xarxa del que avui considerem com a estructures d'estat —cultura, comunicacions, avenços socials, etc.— i desgranà el concepte de «nació catalana», que Prat defensà en les darreres dècades del segle XIX i fins al seu traspàs en 1917. El secretari del Patronat, l'ex-batlle Manel Vila, féu un breu balanç de les activitats de la Casa-Museu i anuncià la posada en marxa d'una Associació Cultural d'Amics de Prat de la Riba. El rumor de la presència del president Pujol a l'acte de Can Prat es va veure confirmat i hom va poder recollir a la plaça des d'indignació fins a indiferència. El matrimoni Pujol-Ferrusola es va situar discretament sota l'històric llorer del pati, allunyats de la presidència de l'acte i regidors.

El «Muçol», nova icona popular

Amb motiu dels vint anys dels Diables de Castellterçol, s'ha consumat un ambiciós projecte: la construcció d'un gran mussol capaç de formar part de la família d'elements pirotècnics, avalat per tot un conte, amb guió del veterà «diable» Isaac

El «Muçol» estrenat pels Diables de Castellterçol (fot. Nico Villarán)

Puig i Serradesanferm. Igual que altres animals mífics, el mussol apareix en un moment de la història en defensa dels humans, en aquest cas dels castellterçolencs. L'obra ha estat costejada amb l'ajuda popular i ha tingut una rebuda calorosa i multitudinària en inaugurar-se en el correfoc d'enguany.

Altres actes a destacar de la festa major han estat el concert d'estiu de la Coral, amb la innovació de presentar una macedònia musical amb el Trio Smiles. També passarà a la història el concert concorregutíssim que oferí a l'església el grup de *gospel* The Sey Sisters, que en un català perfecte van presentar un programa basat en gran part en els càntics dels esclaus a les plantacions del sud dels Estats Units. El grup, d'origen ghanès, acabà amb el públic entonant el mític «Oh happy day».

Exposicions de Cabero i Mombiola

D'entre les quatre exposicions de la festa major, cal destacar la que tingué lloc a l'antiga botiga colonial de Cal Lari: «Sinergies», de Bernat Cabero, autèntic artista tant del marbre de Carrara com de la fusta de boix, amb un seguit d'originals escultures. Fill del mític ex-director del Cor Madrigal, ha establert el seu taller a Calders. També Victòria Mombiola, castellterçolenc resident al Lluçanès, va oferir al Centre un ventall molt gran de colors, tancats en figures geomètriques di-

buixades que definien un retrat psicològic i d'estat d'ànim de la ment humana. Completaren les exposicions un seguit de fotos dels alumnes de tercer d'ESO sobre el castell (dins el Memorial d'Àngels Furest) i paisatges del Moianès i foto-denúncia per part del grup ecologista El Fanal.

Música al Castell

La cantant jazzista i veu emergent Esther Condal va oferir, en el tradicional concert d'estiu al bosc del Castell, un repertori anglòfil, acompanyada de teclats, contrabaix i guitarra. Obrí l'acte Jordi Costa, dels Amics del Castell-Terçol, fent balanç de l'entitat, sobretot de les obres de restauració de la capella i del Memorial Àngels Furest de fotografies del Castell.

Acte de pre-campanya de l'ANC

Enmig de la festa major, la política hi va tenir el seu espai. El periodista vehement i *canyero* Quico Sellés va parlar d'un procés «molt revolucionari» i del qual sovint feia de *sherpa*, en el sentit d'assessorar molts periodistes estrangers sobre la realitat de l'independentisme, fugint de l'«opacitat» madrilenya. Toni Comín comentà que «jo jugo a casa», que el procés en realitat era curt i que ell va saber abandonar el federalisme. Per acabar, Jordi Sánchez, president de l'ANC, va fer un curós resum tant del procés com de les mobilitzacions.

Concert Festival de Cantonigròs a Oló

Josep Canamasas

Ja fa més de vint anys que Oló acull una de les corals que participen en el Festival de Cantonigròs. Aquest any ens va tocar acollir la Coral Trison de Chisinau (Moldàvia). Està formada per una trentena de nois i noies d'entre dotze i catorze anys. Va quedar classificada en tercer lloc de la seva categoria.

El diumenge 19 de juliol, com a agraïment de l'acollida, van fer una actuació al poble. Aquest any, la novetat va ser que es va realitzar a l'església nova. Tot i la calor que feia, hi va haver molts assistents: és un clàssic que la gent d'Oló no es vol perdre. Bàsicament van cantar cançons típiques del seu país. Al final es va haver d'escurçar el concert perquè la calor era insuportable i un parell de noies es van desplomar.

Seguidament, a l'aparcament de la plaça de Sant Antoni M. Claret es va fer un sopar de comiat. Hi va haver parlaments i intercanvi de regals.

La directora de la coral va agrair la bona estança que han tingut a Oló i a la vegada va convidar les famílies a anar a visitar-los a Moldàvia. Després va parlar l'alcalde, Enric Güell, agraïnt la feina feta a les famílies acollidores i en especial a la família Vilà-Rovira, ja que és la que es

La coral moldava (fot. J. Canamasas)

cuida de gestionar tots els tràmits amb els organitzadors del festival. També va animar les famílies a continuar acollint en els propers anys, ja que suposa una riquesa per al nostre poble.

Finalment, va actuar el grup Aiguabarreig, que va tocar músiques tradicionals per a danses. La majoria de la gent es va animar a ballar, tant els moldaus com el onenencs. Esperem que l'any vinent hi pugui haver una nova edició d'aquest festival a Oló.

Sant Antoni, 14
08180 MOIÀ

el casar
CaFè - Bar

Tel. 93 830 03 02

**CLÍNICA DENTAL
PUJOL**

Ctra. de Manresa, 35 - Baixos
08180 Moià
www.clinicadentalmoia.com
Tel. 93 830 06 98
Mòbil 629 058 269

ODONTOLOGIA GENERAL
URGÈNCIES
ORTODÒNCIA
IMPLANTS

L'Stagnum de l'Estany

David Prat

Si comparem les agendes culturals de Manresa i Moià, constatarem de manera clara i indiscutible una evidència: a les ciutats hi ha més oferta cultural que als pobles. Una altra cosa, però, és la repercussió que cada acte cultural té en els ciutadans de l'un i l'altre lloc. Podem qualificar d'èxit una funció teatral amb dues-centes persones de públic a l'Estany o al barri del Clot de Barcelona i, tanmateix, en termes relatius, a l'Estany és on l'obra interpretada produirà un impacte més gran. Perquè hi assistirà un percentatge important de la població i perquè l'endemà serà tema de conversa als tres bars del poble.

És per aquesta raó que als pobles tenim un equilibri més delicat i, per tant, cal vetllar amb un

afany especial per mantenir-hi una raonable oferta d'actes culturals. La creació d'un nou festival d'estiu a Collsuspina, per exemple, suposa una positiva sacsejada per al poble, equiparable al contratemps que hi pot representar el tancament d'una sola botiga. Final de la introducció.

Enguany es compleixen set anys de Stagnum, el festival d'estiu de l'Estany, fet realitat gràcies a l'esforç i determini d'un grup de veïns del poble. El festival del 2015 es clourà, però, en plena tardor i, excepcionalment, fora de l'Estany. Els dies 16 i 17 d'octubre, a l'església de la Pietat de Vic, es representarà l'espectacle *Free Bach. Variacions. 212* de la Fura dels Baus, una versió lliure de la Cantata dels Pagesos (*Bauernkantate*) de Johann Sebastian Bach, en flamenc, música elec-

trònica i imatges. Es tracta d'una programació especial de L'Albergueria - Centre de Difusió Cultural del Bisbat de Vic, que compta amb la col·laboració de Stagnum.

El recorregut de Stagnum, però, s'ha centrat sempre al poble de l'Estany i, més específicament, al voltant del monestir de Santa Maria: al mateix claustre romànic, a l'església o a la plaça. Quan l'any 2009 es va crear el festival Stagnum amb la col·laboració de l'ajuntament, del bisbat de Vic, del Consorci del Moianès i de l'Associació Cultural i Recreativa de l'Estany, es va tenir molt clar que aprofitar el marc del monestir era un trumfo que calia fer entrar en joc.

A més a més calia comptar amb la participació d'artistes importants. No

s'hi val a fer fanfarronades i atraure gent als concerts només amb l'esquer dels capitells del claustre contemplats a la llum de la lluna d'agost. Oferir espectacles artístics d'interès i qualitat ha estat l'objectiu permanent d'aquests set anys de Stagnum.

La mal anomenada música clàssica ha donat coherència estètica al festival al llarg d'aquest període: Beethoven, Albéniz, Mozart, Schumann, Piazzola, Tàrrega, Mompou, Brahms, Debussy, Ravel, Stravinsky... i Bach. Sobretot Bach. Perquè Stagnum ja va néixer prenyat de Johann Sebastian Bach. L'any 2003, sis anys abans que comencés el festival, es va celebrar al monestir la primera Bachiana de l'Estany. La idea de David Cid va engegar amb mitjans exiguos, oferint al pú-

blic audicions de gravacions cèlebres. La proposta va anar agafant cos i en el 2008 la Bachiana ja va oferir música en viu. I cada estiu des d'aleshores artistes tan diferents com el Cor Madrigal de Barcelona o Albert Bover han acudit a l'Estany a interpretar l'obra del músic immens. El primer any de vida de Stagnum es va decidir amb encert que la Bachiana n'havia de ser una part important, però sense deixar d'incloure en la programació música d'altres compositors i d'altres gèneres: jazz, gòspel, música coral catalana, rock... I sense renunciar, tampoc, a altres manifestacions artístiques com la dansa, la poesia, el videoart o la cal·ligrafia medieval.

Stagnum ha viscut de l'empenta dels seus impulsors i també d'uns ajuts econòmics institucionals migrats. Però aquest fet mai no ha servit de pretext ni per a fer el ploricó (un esport nacional) ni per a resignar-se a

abaixar el llistó de la qualitat artística. Els noms d'Ignasi Terraza o de La Fura dels Baus són exemples que demostren com amb pocs recursos materials però amb esforç es pot fer molt. L'oferta cultural hauria de ser sobretot això: allò que els ciutadans, carregats de ganes, il·lusió i talent organitzador, es donen a ells mateixos. A l'Estany s'ha programat amb enginy. Però també aprofitant un mercat de l'espectacle que malauradament obliga els artistes a acceptar caixets indignes i a oferir preus d'amic. Vet aquí una situació que no fóra bo que es perllongués gaires anys. És per això que les societats democràtiques occidentals destinem una part de la nostra riquesa col·lectiva a promoure manifestacions artístiques que la iniciativa d'uns quants ciutadans és incapaç de mantenir.

Set anys d'història fan de Stagnum el festival més consolidat del Moianès, darrere del festival Francesc Viñas de Moià, per descomptat. I ara és justament el moment de començar a fer nous projectes per als deu municipis que acabem de constituir-nos oficialment en comarca. Ens cal un model territorial diferent, valent i savi que preservi una manera de viure no millor però sí diferent de la que ofereixen les ciutats populosos i els territoris metropolitans. Hem de definir un projecte de comarca en el qual no pot faltar un impuls de la cultura, entesa en el sentit més ampli possible: de la música electrònica al joc de bitlles, del teatre de Sagarra al poeta Graugés, de l'art romànic als concursos de pintura infantils. Stagnum vol ser part irrenunciable de la cultura de la comarca.

Vol esdevenir un dels principals pols d'atracció de música, d'espectacle i de públic al

Moianès. Créixer en qualitat és el principal desig dels voluntaris que promouen el festival. L'Estany vol empènyer endavant el seu Stagnum i als quatre-cents veïns del poble els agradaria que el Moianès també volgués fer seu l'Stagnum de l'Estany.

Nota de la Redacció

Amb aquest article, David Prat pren al relleu de M. Estany Esparó i Mònica Sentias com a corresponsal estanyenc de LA TOSCA. Des del Consell de Redacció volem agrair a M. Estany Esparó les seves col·laboracions periòdiques durant dues dècades (des de desembre del 1995), signades en els darrers números (des d'octubre-novembre de l'any passat) juntament amb la seva neboda Mònica Sentias.

STAGNUM

PROGRAMACIÓ CULTURAL DE L'ESTANY

STAGNUM

PROGRAMACIÓ CULTURAL DE L'ESTANY

MISCEL·LÀNIA

Previsió de «las cabañuelas» 2015-2016

Josep M. Picañol i Codina

Previsió meteorològica, sempre hipotètica, que va de l'agost del 2015 al juliol del 2016.

Agost: un mes canviant, amb alguns ruixats a principis de mes, a mitjans i abans de final de mes.

Setembre: estable, almenys els primers quinze dies; durant la segona quinzena, algun ruixat o tronada.

Octubre: mes insegur, amb probables ruixats i tempestes fins a mig mes; llavors estabilització i noves precipitacions abans de final de mes.

Novembre: començarà estable i, entre mitjans i finals de mes, descens de la temperatura, amb fred i poca precipitació.

Desembre: un mes en què es poden produir precipitacions dèbils i temperatures «normales».

Gener: algunes precipitacions gens destacables, amb probables canvis a finals de mes.

Febrer: poca o nul·la precipitació i, potser, fred.

Març: després d'uns dies insegurs,

s'estabilitzarà el temps i no serà fins a finals de mes quan podríem tenir algunes precipitacions.

Abril: hauríem de tenir alguna pluja fins a mitjans de mes; avançat aquest, alguns ruixats o tempestes.

Maig: els primers deu o dotze dies seran estables i és després quan tindrem algunes precipitacions.

Juny: aquest mes les precipitacions, en forma de ruixats i tempestes, podrien ser destacables.

Juliol: els primers quinze o vint dies hauríem de tenir alguns ruixats i tempestes per a després estabilitzar-se el temps i acabar assolellat, sec i calorós.

Resum de l'any meteorològic: En la pròxima tardor, l'octubre serà un mes plujós. L'hivern, amb poca precipitació, i potser amb un fred que no sembla rigorós. Per la primavera, poca pluja fins a mitjans de maig; després les precipitacions podrien ser destacables fins a mitjans de juliol, quan el temps s'estabilitzaria i seria assolellat, sec i calorós.

Un moianès destacable

Agustina Cantó

A casa meva, i suposo que en la majoria de llars moianeses, la figura de Rafel Casanova ens omplia d'orgull, com a compatriotes seus.

En temps llunyans hi havia un pedestal sense l'estàtua en un jardinet envoltat per una petita tanca de pedra rematada amb una artística reixa de ferro. Era per a mi un lloc de pas camí de l'escola de les monges, ja desapareguda, on actualment es troba l'Hospital-Residència. M'apenava aquell pedestal buit, però el meu pare

m'encoratjava dient que vindrien temps millors i que veuríem la petita estàtua del nostre compatriota enarborant la bandera de Santa Eulàlia.

Van arribar dies d'esplendor. El «Rafelet» es trobava ja en el pedestal i cada Onze de Setembre venien a Moià membres destacats del Govern de la Generalitat o personatges rellevants que ens parlaven del defensor de Catalunya, personatge que sentíem nostre. Les ofrenes florals eren constants al monument

i el poble s'apinyava per escoltar el discurs del personatge de torn i es ballaven sardanes, venien castellers, mentre una grossa senyera era desplegada rere el monument.

Sabem que l'advocat Rafel Casanova, aleshores conseller en cap del Consell de Cent, va ser ferit en el setge de Barcelona de 1714 i va morir uns anys més tard a Sant Boi de Llobregat.

És que la pàtria nadiua no té importància?

Moià, on va veure la llum el «Rafelet», no és gaire citada en els mitjans de comunicació. Ni ràdios, ni televisions, ni diaris no solen recordar que la nostra vila fou el lloc de naixement d'un home que per defensar Catalunya va ser l'heroi d'uns fets que els catalans no oblidem. En canvi, Sant Boi de Llobregat és anomenat sovint en els mitjans com el lloc on va morir, i la televisió ens mostra imatges, quan arriba l'Onze de Setembre, amb personatges rellevants, amb ofrena de flors, amb una ciutat que surt al carrer orgullosa per honorar un home que va deixar la seva petjada i que va morir prop del Llobregat.

A Moià per la festa no vénen ja aquells personatges rellevants de la vida política i, encara que nombroses associacions moianeses porten rams al monument, potser per les manifestacions massives que se celebren (aquest any, a Barcelona), la commemoració local moianesa no té l'esplendor d'anys enrere.

Tenim un magnífic museu Casanova, la casa nadiua on va néixer el nostre compatriota, ple de records i d'evocacions d'un home que, encara que va fracassar bèl·licament, va ser valent per a enfrontar-se a l'enemic.

A casa, com he dit, se sentia veneració pel «Rafelet» i se'n parlava sovint. De fet, si bé molts creuen que és la història d'un fracàs, el sol fet de plantar cara a les tropes enemigues ja en fan un heroi. El

Diada 2015 (fot. Josep Font)

lloc de naixement és important, per a les persones. Pablo Picasso, per exemple, va viure molts anys a Barcelona o a París, però sempre serà anomenat com el pintor malagueny; Verdaguer és conegut com el gran poeta de Folgueroles; Prat de la Riba, com a castellerçolenc, i tants personatges que van lligats al lloc de la seva naixença i al de la seva mort.

Potser ara que la vila de Moià és capital de comarca se'ns reconeixerà que el Rafel Casanova a qui honorem cada Onze de Setembre era moianès, que la seva casa és un museu i que el jove que va sortir de la nostra població per estudiar dret era un vilatà més i cada estança de la que fou la seva llar ens parla d'un home que va dirigir, en virtut del seu càrrec a la ciutat comtal, la defensa de Catalunya.

PUBLICACIONS

Revistes

—**L'Esplai**, núm. 220 (setembre 2015), butlletí informatiu de l'Associació de Gent Gran de Moià, amb 4 pàgines.

—**La Calderina**, núm. 9, «la revista del poble de Calders», amb 40 pàgines.

—**Fem comarca**, núm. 1 (setembre 2015), «la revista gratuïta del Moianès», amb 16 pàgines d'anuncis i articles breus.

—**Modilianum**, núm. 52 (I semestre

2015), «revista d'estudis del Moianès».

—**Palestra**, núm. 144 (II trimestre 2015), «portaveu de l'esport moianès».

—**Llengua Nacional**, núm. 92 (III trimestre 2015), amb els articles «A propòsit de "ningú altre"», de Carles Riera, i «Conjuncions», de Josep Ruaix.

—**El Tatano**, núm. 116 (agost 2015), amb el poema «Veus», de Carles Riera.

Diaris

Regió7

21-7-2015

«Els partits del Moianès fan front comú en l'inici del primer Consell. El republicà Dionís Guiteras, alcalde de Moià, serà el president de la institució política que dona sentit a la nova administració comarcal». «Últim any d'excavacions a la Balma del Gai de Moià». «El Moianès, en marxa», editorial.

22-7-2015

«A les coves del Toll calen 55.000 euros per a tornar-les a fer accessibles a tothom. L'espai, que és visitable excepte per a les persones que tenen la mobilitat reduïda, rep una subvenció de 18.500 euros per a refer les passarel·les malmeses per les inundacions del novembre».

24-7-2015

«Detenen l'empresari Sumarroca. L'arrestat és ex-conseller delegat de Teyco, empresa que va ser adjudicatària d'un dels polèmics projectes de MoiàFutur, el de l'antiga caserna».

25-7-2015

«El centre de drons de Moià es posa al mapa del món. En un any, el complex tecnològic Catuav s'ha convertit en un espai de refe-

rència mundial per a la formació, investigació i posada a punt de tecnologia vinculada als avions no tripulats».

26-7-2015

«Amb el Moianès, Calders guanya pes i és més fàcil mancomunar-se», entrevista al nou alcalde de Calders, Eduard Sánchez Campoy.

30-7-2015

«Moià ha hagut de pagar 151.000 euros als professors de l'escola de música. L'ajuntament va ingressar divendres passat les indemnitzacions pel tancament del centre». «La Diputació fa vice-presidents Guiteras i Castells amb una rebaixa de sou del 8%».

6-8-2015

«Pujol, Ferrusola i Montràs, junts en un acte sobre Prat de la Riba a Castellterçol».

7-8-2015

«Moià acull el Mercat del Vi i Formatge amb presència del primer celler de la comarca (Vins Colltor, Sta. Maria d'Oió)».

20-8-2015

«El Consell Comarcal del Moianès no serà plenament operatiu fins al 2016. L'ens encara no té els recursos per a muntar una estructura administrativa i prestar serveis».

21-8-2015

«Collsuspina es converteix en un escenari de circ. El primer festival temàtic a la Catalunya Central s'inaugura demà amb l'objectiu de situar el poble en el mapa i convertir-se en un referent».

22-8-2015

«Hem creat una comissió per a decidir on farem l'Institut Escola», entrevista a Isaac Burgos, nou alcalde de Castellterçol. «Collsuspina treu pit», editorial.

23-8-2015

«La depuradora de Moià no dona l'abast pel creixement del poble i embruta la riera. «Aigües netes», editorial referit a Moià».

24-8-2015

«El Moianès va acollir un gran assentament de caçadors neandertals. Nombroses puntes de llança de caça de fa 50.000 anys al costat d'ossos d'ós fan pensar en una ocupació estable».

25-8-2015

«Depuradora urgent, a Moià», editorial. «Moià acollirà el curs de piano de Guinovart i el Campus Musical del Moianès».

26-8-2015

«Lideratge i mapes», article de Xavier Gual amb referències al Moianès.

4-9-2015

«PIC de Castellterçol critica els tres mesos de gestió del govern de CeP».

LA VANGUARDIA

16-7-2015

«Fura màgica. Amor "brujo" i feminista. Carles Padrissa reivindica a Peralada l'autora real del llibre de l'obra de Falla».

20-7-2015

«Fira o foc aigualit», crítica de l'òpera «El amor brujo» escenificada per la Fura dels Baus.

EL PUNT AVUI+

25-8-2015

«La Fura dels Baus, amb codi propi. El Museu de les Arts Escèniques de l'Institut del Teatre ultima l'entrada del fons històric de la companyia, amb 25.000 documents d'entre el 1974 i el 2009».

Diari de Girona

11-8-2015

«Josep Ruaix i Vinyet», article de David Pagès i Cassú sobre aquest «homenot del Moianès».

MOIÀ Avda. Zona Industrial, s/n Tels. 93 830 12 25 93 820 77 77 AVINYÓ Antoni Prat, s/n Tel. 93 838 72 78 SANT QUIRZE SAFAJA Ctra. de Mollet-Moià Km. 25,400	CALEFACCIONS - INDÚSTRIES AGRÍCOLA - AUTOMOCIÓ SERVEI A DOMICILI TELS. COMANDES : 93 830 12 25 - 93 820 77 77
---	---

BREUS

Concentració pro-refugiats

Un centenar de persones es van concentrar davant la casa de la vila de Moià, el dia 9 de setembre, en suport als refugiats que fugen de la guerra i de la pobresa als seus països, i sumant-se a la xarxa d'acollida. Es va llegir un manifest de Pallassos sense Fronteres. Prèviament s'havia reunit La Taula, la coordinadora local de les entitats del tercer sector. Es preveia repetir les concentracions cada dimecres.

Cuina d'estiu!

Un estiu més, la Cultura de la Dona va organitzar unes sessions de *Cuina d'estiu!*, des del dimecres 8 de juliol fins al 12 d'agost, amb l'Eduard del restaurant Moianès, el Gerard de Cal Tià, el Joan de El Vitral, la Loli del Bar Montaña, l'Edu de Les Voltes de Sant Sebastià i la mestressa de casa Mariona Clusella.

Fotografia

Carles Illa va ser el guanyador del mes de juliol del «repte» *#recomanaBCNmoltmes*, impulsat per la Diputació de Barcelona. Per a participar-hi s'ha de fotografiar i geolocalitzar un indret de les comarques de Barcelona i rebre més de valoracions dels seguidors d'aquest compte de Twitter.

Música

El diumenge 23 d'agost, a l'església parroquial de Moià, tingué lloc el concert d'estiu de l'Orquestra de Collsuspina com a cloenda de les 7es Jornades de Música. Dirigida per Daniel Vallejo, el dia anterior havien ofert el concert a Collsuspina.

En la mateixa església, el dissabte 29, l'equip de l'orgue de Moià va organitzar un concert d'aquest instrument, a l'església parroquial, amb l'organista Pep Serdà i la soprano Dolors Lozano.

El Festival Francesc Viñas, organitzat per Joventuts Musicals, es cloqué amb els concerts de piano que oferiren a l'Auditori de Sant Josep Xavier Ricarte (29 d'agost) i Albert Guinovart (5 de setembre), més els concerts de final del curs de piano, a càrrec del pel mateix Guinovart del 31 d'agost al 6 de setembre, i de l'orquestra del Campus Musical del Moianès, que tingué lloc durant la mateixa setmana. També Joventuts Musicals oferí el cicle «El Moianès sona», amb la integral de les suites per a cel·lo sol de Bach, interpretades per Arnau Tomàs (9 d'agost, església de Granera), Pau Codina (22 d'agost, església de Calders) i Peter Schmitt (19 de setembre, església de Sant Quirze Safaja).

Defuncions

Àngel Freixa Serracarbasa, de vuitanta-nou anys, vidu de Guadalupe Gálvez, dia 17 de juliol.

Pilar Camprubí Riera, de noranta-dos anys, dia 20 de juliol, a Castellterçol.

Adela Barniquel Prat, de noranta-quatre anys, vídua d'Esteve Mas, dia 21 de juliol.

Encarnación Benítez Benítez, de vuitanta-quatre anys, dia 26 de juliol.

Àngel Franquesa Prat, de seixanta-set anys, dia 28 de juliol, a l'Estany.

Joan Piñero González, de vuitanta-nou anys, dia 28 de juliol.

María Rodríguez Acosta, de seixanta-quatre anys, dia 7 d'agost.

Joan Bach Capdevila, de vuitanta-set anys, dia 12 d'agost.

Encarnació Romero Franco, de vuitanta anys, dia 14 d'agost.

Manel Alsina Roqueta, de vuitanta-vuit anys, vidu de Carme Font Vilella, dia 28 d'agost.

NECROLÒGIQUES

Adéu al nostre company Manel Alsina

Redacció

Manel Alsina i Roqueta, fill de Sebastià i Teresa, una família de traginers, va néixer a Moià, en una casa coneguda com a cal Carbassó (al mig del carrer de les Joies, pujant a la dreta, avui amb el número 18), el dia 14 de febrer de 1927. Tenia un germanastre, que va morir aviat. Amb la interrupció del temps de la guerra civil, va fer els seus estudis bàsics a l'Escola Pia de Moià, on conegué el carismàtic P. Francesc Sagrera, el qual, endevinant l'ofici que exerciria en Manel de gran, li deia familiarment «l'Escriventet» (anys després, en 1993, en incoar-se el procés de beatificació del pare Sagrera, Alsina hi va actuar com a notari-actuari del tribunal). També amplià estudis amb el moianès autodidacte Josep Solà i Forcada.

A partir dels catorze anys, com passava en aquell temps, Manel Alsina deixà l'escola i exercí diversos oficis humils, fins que fou contractat per la fàbrica Industrial Ausetana (coneguda popularment com «el Vapor») com a escriptor. D'escriptor

Manel Alsina

treballà a Moià i posteriorment, amb la mateixa empresa, a Barcelona, fins que, a l'edat de seixanta-quatre anys, es jubilà.

Casat amb Carme Font i Vilella (de cal Maties de la Palla) el 24 de febrer de 1962, tingueren tres fills: Sebastià, Pere i Francesc. Els esposos van viure primer a casa d'ella (al carrer de Sant Sebastià), filla única, i aviat passaren a residir en un xalet construït a l'avinguda de l'Escola Pia, núm. 14. Un temps després de finir

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Naixements

Assa Fofana Drame, filla de Mahamadou i de Kaidia, dia 13 de juliol.

Roc Rovira Carrillo, fill de Toni i de Pilar, dia 16 de juliol.

Jia Le Zhou, fill de Xiaohua i de Liuzhen, dia 29 de juliol.

Marc Zami Crivillés, fill de Bruno i d'Anna, dia 30 de juliol.

Thaïs Arisa Aliberch, filla de David i d'Anna, dia 3 d'agost.

Aloma Autet Duarri, filla d'Albert i de Núria, dia 4 d'agost.

Gole Koita, fill de Lamha i de Heinda, dia 18 d'agost.

Tanit Beneit Vall, filla d'Albert i d'Adriana, dia 27 d'agost.

Matrimoni

Jordi Pedrals Prat, de Moià, amb Gemma Font Vila, de Centelles, dia 5 de setembre.

la seva esposa, el 30 de maig del 2007, a setanta-quatre anys d'edat, en Manel s'inscriví a l'Hospital-Residència de la Vila de Moià, on, després d'una ràpida malaltia, va acabar la vida el dia 28 d'agost proppassat, a les cinc de la tarda, a l'edat de vuitanta-vuit anys. Les exèquies es van celebrar al temple parroquial de Santa Maria de Moià el diumenge 30 d'agost, a les deu del matí.

Manel Alsina es va caracteritzar per una intensa participació en la vida associativa moianesa. Així, va ser membre del grup esperantista creat per Ramon Molera en els anys de la postguerra; va ser membre destacat de l'Agrupació Cultural La Tosca, de la qual formà part des d'abans de 1968, hi actuà com a secretari des de 1994 i de president des del 9 d'octubre del 2006 fins a la seva mort; també era un dels membres fundadors de l'Associació Cultural Modilianum, entitat que actualment edita LA TOSCA; i, encara, va ser soci actiu de l'Esplai (Associació de Gent Gran) des de la seva jubilació, on va exercir durant un cert temps el càrrec de secretari de la junta directiva.

Però si en un aspecte l'activitat d'Alsina ha deixat petja és en la seva reconeguda col·lecció de fotografies, històriques i actuals, de Moià. Una col·lecció iniciada ben aviat, que se sistematitzaria a partir de la dècada de 1970 i que es va mostrar en públic per primera vegada durant la festa major de 1986 amb una àmplia exposició als baixos de la Casa de Cultura de la Caixa (l'Esplai). Des d'aleshores, la seva activitat per ampliar la col·lecció va ser incessant, tant a partir de la consulta de l'arxiu dels fotògrafs Renom com gràcies a la col·laboració d'un gran nombre de moianesos i moianeses que li van deixar fotografies que conservaven a casa seva; sense oblidar el treball metòdic de fotografiar ell mateix durant anys aspectes diversos de Moià: els seus carrers, els seus oficis, les seves festes... Com a resultat,

una col·lecció perfectament ordenada de més de 8.000 fotografies. Una feina de la qual l'Associació Cultural Modilianum —i molta altra gent— s'ha beneficiat al llarg dels anys, en especial a través del calendari amb imatges fotogràfiques antigues de la vila (publicat des del 2003), però també de la revista *Modilianum* o de llibres com *Moià, 1875-1939. La vida d'un poble en imatges*, publicat l'any 1997 pel nostre company de redacció Jaume Clarà amb la col·laboració precisament de Manel Alsina (i de Florenci Colet i Salvador Farràs). Per tot això, l'Associació Cultural Modilianum va voler celebrar el vintè aniversari de l'entitat, l'any 1989, amb l'exposició «Modilianum, 20 anys d'història: una mirada gràfica, la col·lecció de Manel Alsina». La intervenció del president de l'entitat concloïa amb les següents paraules: «Tant en la creació de la col·lecció de fotografies històriques com en la de cronista fotogràfic de la vila, allò que ha fet Manel Alsina ha anat més enllà de l'afició d'un col·leccionista. L'obra del Manel ha estat en molts casos substitutiva de la que pertoca fer a l'administració pública local: la creació d'un veritable arxiu fotogràfic...» (podeu veure el text sencer i la crònica de l'homenatge a LA TOSCA d'octubre-novembre del 2009).

Manel Alsina, com va dir el nostre company de redacció Mn. Josep Ruaix, que a petició de la família va oficiar el funeral, era «un home equilibrat, raonable, de bon tracte, i tenia ben estructurats els valors que practicava. Així, en el treball, era senzill i alhora eficient; en la vida familiar, era exemplar; en les seves aficions, era creatiu; en la vida de societat, era servicial; en la seva vida interior, era un cristià convençut».

Descansi en pau el nostre company Manel Alsina i Roqueta i rebin els seus familiars directes (els tres fills esmentats, més les tres nores, més els sis néts) el nostre sentit condol.

Adela Barniquel, gràcies per tot!

Josep Riera

Adela Barniquel

En el transcurs de la vida hi ha persones a qui, sense saber ben bé per què, els agafes una especial estimació. Una d'aquestes persones ha estat per a mi l'Adela Barniquel i Prat, traspassada el passat 21 de juliol.

Nascuda a Moià el 17 de març de l'any 1921, durant quaranta anys hi exercí de llevadora, ATS i practicant amb una dedicació, disponibilitat i amabilitat excel·lents. Va ser una dona valenta, amb una mentalitat oberta i avançada en el temps que li va tocar viure, sempre a punt d'ajudar els altres. Era d'admirar amb quina delicadesa era capaç de dur a terme les cures de nafres, úlceres i ferides als malalts que es trobaven enllitats. Fins i tot la mort dels seus pares va coincidir amb un servei urgent que no podia delegar a ningú més. Aquest alt nivell professional li va fer guanyar l'estimació i el respecte de molta gent. En aquells anys, quan alguna persona es queixava d'algun mal, era habitual sentir aquest comentari: «Vés amb l'Adela que veuràs com t'ho solucionarà».

El treball, la família i els amics li van omplir la vida. Durant la guerra es va tras-

lladar a viure a la població de Santpedor, ja que a la seva mare, Leonor, que també exercia de llevadora, li varen donar aquesta destinació. Tot i la precarietat de l'època, ella vivia feliç anant a buscar aigua a la font, amb cànirs, portant l'esmorzar al seu pare a la bòvila, cantant i ballant.

Un cop passada la guerra va retornar al seu poble de l'ànima, el seu Moià. Durant la postguerra va estudiar les dues carreres d'ATS i de Llevadora a l'Hospital Clínic de Barcelona, i per a poder tenir la plaça en propietat va haver de fer les oposicions a Madrid. També cal dir que, des de l'any 1947, va ser la primera practicant titular a Moià i que es féu càrrec de l'assistència tècnica sanitària de l'empresa Fabril Comadran. En una entrevista que concedí a LA TOSCA, signada per Valentí Illa, l'any 1987, amb motiu de la seva jubilació, l'Adela feia un compendi de la seva trajectòria professional i associativa. Explicava que, a vint anys, ja va ingressar, com a sòcia, en l'assemblea local de la Creu Roja. També fou membre de les associacions de la Lluita contra el Càncer i de la Congregació de la Mare de Déu dels Dolors. Al mateix temps cal destacar la seva afeció pel teatre, al costat de persones tan conegudes com Joaquim Forcada (el Quimet Carner), Lido Daví, Rosina Armengol, Joan Anfruns, Joan Coma o Marciana Monsech.

Però si hi ha una tasca a ressaltar en l'Adela per sobre la resta, aquesta ha estat la de llevadora. Ho va fer durant dècades, al costat de les mares durant tot l'embaràs, amb cures i consells i en el moment del naixement. Va ajudar a arribar al món multitud de nadons moianesos. A la pregunta de quina satisfacció li produïa el fet d'ajudar a entrar al món un infant, ella responia: «És una de les satisfaccions més completes, comptant que alguns d'ells ja són pares de família i, alguns, amb estudis superiors i tot.»

De les moltes anècdotes que va viure l'Adela, acabaré aquest escrit amb una que m'ha explicat la seva filla Conxita i que, per la sorpresa que va produir, sembla una cosa impossible en els temps actuals. Durant la postguerra hi havia molta pobresa en les cases. Era un dia d'hivern amb un fred intens; varen venir a buscar l'Adela per anar a una casa de pagès. Després d'un viatge fet amb carro i euga i amb un camí ple de neu, varen arribar a la casa. La partera era al llit. En aixecar els llençols hi va trobar a dins una colla de petits conillots... La raó que varen donar davant d'aquest fet era que, com que feia tant de fred, si els treien del llit sense l'escalfor de la partera, es moririen. No us podeu ni imaginar la feinada que va tenir l'Adela per a fer entendre a aquella bona gent que, en aquells moments, el que més importava era la senyora i el nadó que estava a punt de néixer i que tota aquella colla de conills els havien de treure perquè la mare i el seu fill no agafessin una infecció.

L'Adela va ser una gran persona que va treballar moltíssim per la salut dels moianesos i que ens ha deixat, però que se-

gurament ara somriu —com ho feia sempre que la trobaves pel carrer o quan anaves a casa seva, al carrer de les Joies—, i és que s'haurà retrobat amb l'Esteve, el seu espòs, i amb la seva filla Leonor.

Adela, moltes gràcies per tot el que has fet per nosaltres. Una abraçada.

Record agraït d'Adela Barniquel

Joan Roca

La Sra. Adela Barniquel i Prat, finada el propassat dia 21 de juliol quan comptava noranta-quatre anys, es caracteritzava per la seva bondat i simpatia. Els qui ja tenim una certa edat recordem que per la seva vocació i professió de llevadora havia passat per moltes cases per tal d'assistir als parts de criatures. Recordem que en aquells temps sempre estava a punt per a anar on fos —cases del mig del poble o cases de pagès ben allunyades— i, tant si era de dia com de nit, ella era allà ajudant i aportant tota la seva destresa i coneixements. Adela, et trobarem a faltar i t'agraïrem sempre la feina que vas fer durant tants anys.

La mare ens va deixar el 17 de juny. Va ser una persona que va estimar molt. Els últims anys anava perdent la mobilitat del cos, però mai no es va queixar de res i sempre tenia el coratge d'acceptar el que li anava venint.

Per a nosaltres ha estat un gran exemple de vida i també de mort, perquè també ha marxat estimant. Gràcies, mare, àvia, germana, amiga... Maria, sempre t'estimarem!

Volem donar les gràcies a tot el personal de l'Hospital-Residència que van tenir cura d'ella d'una manera molt propera i professional, i també a tots els residents que l'acompanyaven dia a dia, amb la seva saviesa i estimació. Gràcies a tots!

Agraïments

Família Padrisa Singla

Maria Singla

En la mort d'Àngel Freixa Serracarbasa

Família Freixa-Gálvez

En nom de la família, volem donar les gràcies per acompanyar-nos en el comiat del nostre estimat pare, avi i besavi, l'Àngel, mort el passat 17 de juliol.

Primer de tot, l'agraïment a tot el personal de l'Hospital-Residència de Moià per l'atenció rebuda durant els deu anys de la seva estada, que han fet que allí, l'Àngel, se sentís com a casa seva. També l'agraïment a totes les persones que ens van acompanyar, en aquests dies, tant a les que varen poder venir personalment com a les que no van poder.

Només cal una frase per a definir l'Àngel: *Ens ha deixat una bona persona*.

Una persona senzilla, que va gaudir d'una llarga vida, plena dels sacrificis propis de l'època que li va tocar de viure. Va morir a punt de complir noranta anys, seixanta-quatre dels quals va passar al costat de la seva Guadalupe. De ben segur que ara ja s'han retrobat, en aquest cel que ens feia observar —«Allà sí que plou; ¿no veus la cortina d'aigua, pel cantó de Passarell?»— i ens informava dels litres que havien caigut, recollits en el pluviòmetre del seu balcó.

Una persona amant de la natura, conreant camps i horts, fins al final dels seus dies, cuidant les plantes del seu balcó o del jardí de la Residència, donant-nos consells sobre quan regar, plantar o podar, i passant-nos examen quan ens preguntava el nom d'aquesta o altra planta o flor —«Saps què és?»—, amb aquella rialleta picardiosa.

Una persona que, malgrat que la seva salut es va anar deteriorant al llarg dels últims trenta anys, es resignava a acceptar tot el que li venia, amb un somriure a la boca —«Què hi farem!, estariem massa

bé...»— mentre arronsava les espatlles, disposat a seguir la disciplina de medicaments i rehabilitacions, calladament: «... No us vull donar feina».

Com a bon caçador i boletaire, sempre tenia històries per explicar, a vegades repetides, d'aquest o d'aquell indret, coneixedor de tots els racons i serralades del Moianès: «Com t'ho diria jo...?», quan ens volia fer entendre on estava tal masia o camí a seguir.

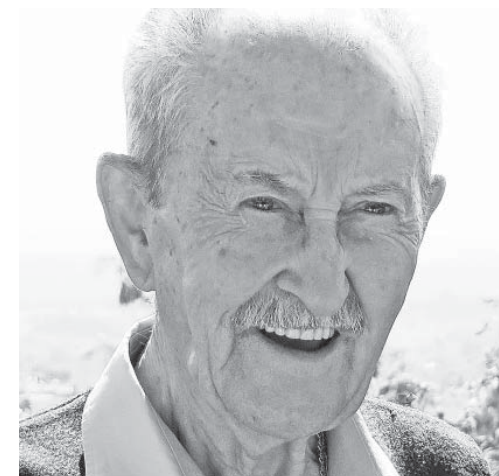
Home afable amb tothom, que sempre tenia una paraula, un gest i una voluntat de servei envers els altres, com ho demostren els quasi quaranta anys de voluntari a la Creu Roja.

Una persona que gaudia regalant un caramel a una criatura, un pot de mel a un amic o una llonganissa als nés.

En definitiva, una persona que s'ha fet estimar, a còpia de la seva generositat envers els altres.

Com dèiem al començament, *ens ha deixat una bona persona*, que ens agrada que fos un exemple per a futures generacions.

Sempre et recordarem, sempre et portarem als nostres cors... Àngel de cal Montvinet!

Àngel Freixa

DADES METEOROLÒGIQUES

Estació pluviomètrica de l'Escola Pia

LATITUD 41° 48' 53" N LONGITUD 2° 5' 44" ALTITUD 741 m

JULIOL 2015

DÈCADA	 TEMPERATURES			 ESTAT DEL CEL			 VENT	 PLUJA	
	Màx.	Min.	Mit.	Serens	Coberts	Núvols	Dominant	Parcial	TOTAL
De l'1 al 10	37,3	15,9	26,07	9	-	1	E	0,0	
De l'11 al 20	33,1	17,4	25,2	9	1	-	NE	14,4	
Del 21 al 31	31,3	14,6	23,3	5	-	6	E	24,6	39,0

La mitjana de les màximes d'aquest mes de juliol ha estat de 30,5. Malgrat la forta calor d'aquest mes, el nostre observatori va registrar la mateixa mitjana l'any 1980 i la van superar els anys 1979 (30,8), el 1982 (31,6), el 1983 (31,4), el 1994 (31,6) i el 2006 (30,7), segons les dades que conservem registrades des de 1913.

AGOST 2015

DÈCADA	 TEMPERATURES			 ESTAT DEL CEL			 VENT	 PLUJA	
	Màx.	Min.	Mit.	Serens	Coberts	Núvols	Dominant	Parcial	TOTAL
De l'1 al 10	34,3	8,1	22,9	9	1	-	E	39,8	
De l'11 al 20	28,5	13,4	19,6	5	-	5	SE	17,6	
Del 21 al 31	30,2	13,0	21,7	7	-	4	NE	0,6	58,0

Les dades meteorològiques de Moià actualitzades cada 15 minuts (i les dades històriques des de l'any 2006) es poden consultar a la pàgina web de Carles Illa i Casanova, MeteoMoia.cat. També es pot seguir al Twitter: [@MeteoMoia](https://twitter.com/MeteoMoia), i al Facebook: [Meteo.Moia](https://www.facebook.com/Meteo.Moia).

NOTA DE LA REDACCIÓ

Totes les persones i entitats que vulguin fer-nos arribar articles, cròniques, informacions, etc. per al pròxim número de LA TOSCA, ens ho poden fer arribar fins al dia **5 de novembre**, a través del correu electrònic latosca@latosca.cat o bé deixant-nos-ho a la nostra bústia, a Can Carner.

Sopa de Lletres: La CENTRAL, Cal COMADRAN, Cal CRISTO, Les FAIXES, Cal PATAU, Cal RIERA, Cal SALTICÓ, El TINT, El VAPOR, Les VETES.

Fe d'errates: En el número de juny-juliol, p. 5, on dèiem que, a Castellcir, l'ERC d'Eduard Guiteras s'havia unit amb la CiU de Francesc Güell, havia de dir que ho havia fet amb la CiU de Salvador Rovira, ja que Francesc Güell és el cap de llista del GIC (com sí que s'expressava correctament en l'article de les pp. 12-13).

En el número d'agost, p. 52, les fotografies que il·lustraven l'article sobre Entre Roures, no eren de la seva autora, Noemí Martínez, sinó del fotògraf Sebastià Renom.